

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ความมหัศจรรย์แห่งกุศลกรรม
โดย สุทธา สาร ปติภูจिता

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ความมหัสจรรย์แห่งกุศลกรรม

ตอนที่ ๑

กำเนิดบุญ

สัทธา สาร ปติภูจิตา

ศรัทธาตั้งมั่นแล้ว ยังประโยชน์ให้สำเร็จ

เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็ก ได้ถูกส่งเข้าเรียนโรงเรียนคริสต์ ที่อำเภอหาดใหญ่ ดังนั้นความรู้ในเรื่องพุทธศาสนาจึงน้อยมาก เข้าใจว่าทำบุญคือใส่บาตร ฟังพระสวดมนต์เท่านั้น จวบจนโตและเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็ยังไม่เข้าใจในแง่ของพระพุทธศาสนา ชีวิตจึงมีแต่ความรอนใจ การแก้ปัญหาจึงไม่สมม และขาดสติ มีโทษมาก ชอบเอาชนะในทางผิด ๆ เสมอ แต่อย่างไรก็ตาม **ข้าพเจ้ามีหลักในการดำเนินชีวิต คือ จะทำสิ่งใดต้องไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลธรรม ไม่เบียดเบียนคน ไม่ใส่ร้ายคน ไม่ริษยาใคร อันนี้ถือมาตลอด และมีนิสัยประจำตัว คือ จะทำสิ่งใดแล้วต้องทำงานให้รู้เห็นรู้ตัวรู้แจ้งจะเลิก ทำอะไรต้องทำให้ดีที่สุด ดังนั้น ความวิริยะจึงมีติดตัวมาตลอด**

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้าพเจ้าเกิดป่วยด้วยโรคขาดน้ำตาลในเลือด เป็นลมบ่อย ๆ ทำให้ข้าพเจ้าวิตกกังวลและเครียดมาก ด้วยว่าไม่รู้จักฝึกสมาธิ ปลอ่ยวางอารมณ์ไม่เป็น อเบกขาไม่เป็น เจอะอะไรก็เก็บมาคิดมากกังวลใจตลอด ในชวที่ป่วยนั้น เพื่อนแนะนำว่า ถ้าจิตใจไม่สบายควรจะทำสมาธิเพื่อให้สงบ จึงแนะนำให้ไปวัดบวรนิเวศ ขณะนั้น **สมเด็จพระสังฆราช** ทรงดำรงตำแหน่ง **สมเด็จพระญาณสังวร** ท่านสอนกรรมฐานสัปดาห์ละ ๒ วัน คือวันโกนและวันพระ ข้าพเจ้าสนใจมากจึงได้ไปกราบท่าน พอเห็นท่านก็ร้องไห้ ด้วยทุกขใจที่ป่วยเป็นโรคกังวล จิตใจหดหู่เศร้าหมอง ท่านถามข้าพเจ้าว่า เรียนธรรมะขึ้นพื้นฐานหรือยัง ข้าพเจ้าตอบว่ายังไม่รู้จักธรรมะอะไรเลย ท่านจึงได้มอบหมายให้หม่อมหลวงท่านหนึ่งพาข้าพเจ้าไปอบรมและให้มาวัด มาฟังสมเด็จพระเทศน์และนั่งสมาธิ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจมาก สมเด็จพระญาณสังวร **เรื่องสติปัญฐานสี่** ภาย **เวทนา จิต ธรรม** ข้าพเจ้าชอบมาก ด้วยน้ำเสียงของสมเด็จพระเทศน์มีจังหวะเป็นระยะ ๆ ฟังแล้วจิตใจสงบสบาย ข้าพเจ้าพิจารณาตามทุกครั้ง นี่เป็นก้าวแรกของการอบรมจิตซึ่งไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า แก่นของศาสนาพุทธอยู่ตรงนี้นี่เอง

แต่อาการป่วยก็ยังรบกวนอยู่ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจมาก นอนไม่หลับ กินข้าวไม่ลง วันหนึ่งเดินผ่านห้องถ่ายเอกสารของทำงาน เห็นมีรูปพระเรียงรายติดอยู่ข้างผนังห้อง เป็นรูปเล็ก ๆ ขนาด ๑ นิ้ว จึงเดินดูอ่านรายชื่อพระว่าเรารู้จักใครบ้าง อ่านผ่าน ๆ ไปมากมายก็รู้จักเพียงหลวงพ่อบ้าน เพราะบิดานับถืออยู่ และเจอรูปหลวงพ่อบ้าง วัดหน้าต่างนอกก็ตีใจมาก เพราะจำได้ว่าพ่อมีแหวนหลวงพ่อบ้าง พ่อจะใส่ติดนิ้วก่อนออกจากบ้านเสมอ ๆ ตกตึกข้าพเจ้าก็นอนไม่หลับกังวลใจด้วยเรื่องที่ตนป่วยไม่หาย เป็นลมบ่อย ๆ

ก็จบหลับไปประมาณตี ๔ ได้ฝันไปว่า มีพระภิกษุรูปหนึ่งมานั่งบนเตียงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับลงไปในบนพื้นแล้วยกมือไหว้พร้อมกับพูดว่า **"สวัสดิ์คะหลวงพ่อบ้าง"** พระภิกษุรูปนั้นมียศสูงใหญ่มาก ผิวขาว สูงจรดเพดานห้อง ข้าพเจ้าต้องยกหน้าพูดกับท่าน ท่านหันมาสีเหลืองเหมือนทองคำสวยงาม ข้าพเจ้านั่งพนมมือพร้อมกับคิดว่า ตัวเราป่วยอยู่จะขอยากิน แต่เป็นเด็กไม่กล้าควรจะมีมื่อขอมาขอดีกว่า เพราะพอเองก็กระเพาะลำไส้ไม่ดี เราขอมาให้พ่อและก็เอายามากินด้วยเผื่อจะหาย ในฝันคิดดังนั้น จึงเอ่ยว่า **"พ่อไม่ค่อยสบาย จะขอหาหลวงพ่อบ้างไปให้พ่อ"** ท่านยิ้มท่านนั่งท่าพับเพียบหันไปหยิบห่อผ้ามาส่งให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองดูแล้วถามว่า **กินแล้วหายไหม** หมายความว่า ข้าพเจ้าขอกินด้วยจะหายโรคไหม ท่านยิ้มบอกว่า **หายทั้งนั้น ใครกินก็หายหมด** ข้าพเจ้าดีใจมากรีบรับห่อยามากินขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้นก็เที่ยวไปสอบถามว่าหลวงพ่อบ้างนั้นรูปร่างอย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเพื่อนบอกว่า ผอม ๆ สูง ๆ ขาว ๆ ข้าพเจ้าก็ตีใจระหว่างคุยกัน มือก็หยิบหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งวางอยู่บริเวณนั้นมาเปิดดูก็ตกใจมากเพราะหนังสือเล่มนั้น ได้บรรยายอาการป่วยของข้าพเจ้าไว้โดยตลอด ว่าเป็นโรคขาดน้ำตาลในเลือด ข้าพเจ้าดีใจมากจึงรีบไปหาหมอ หมอจึงแนะนำให้กินทุกอย่งที่ขวางหน้า กินน้ำตาลมาก ๆ และให้ยานอนหลับมา ๗ เม็ดกินวันละ ๑ เม็ด เพื่อให้พักผ่อนมากที่สุด ข้าพเจ้าก็มีอาการทุเลาขึ้นโดยตลอดและหายป่วยในที่สุด ระหว่างนั้นข้าพเจ้าเริ่มเดินทางสู่เส้นทางกำเนิดบุญ ครั้งแรกไปกราบไหว้ ฟังธรรมะจากพระอริยเจ้า

ช่วงที่ป่วยนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นโรคอะไร อยากให้พระนั่งสมาธิให้ ก็ไม่ทราบจะหาพระที่ไหนไม่รู้จัก ก็ได้เดินผ่านแผงหนังสือแถว ๆ วัดบวรนิเวศ ได้ซื้อหนังสือพระชื่อ **คนพ้นโลก** อาจารย์ปัทมภ์ เรือนเมฆ เป็นผู้มีพหุปัญญา พบ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม

ความมหัศจรรย์แห่งกุศลกรรม

www.jarun.org

รายการทัวร์ธรรมะจึงสนใจ เพราะรายชื่อพระล้วนแต่แก่ ๆ ทั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงสนใจและได้ติดตามคุณปลั่งกลับไปทันที ก็ได้พบหลวงปู่ชามา หลวงปู่ศรีจันทร์ หลวงปู่คำดี ที่จังหวัดเลย หลวงปู่อ่อน หลวงพ่อบุญ พระอาจารย์มหาบัว พระอาจารย์วัน พระอาจารย์โชติ วัดภูเขาก้าว พระอาจารย์คุณ หลวงปู่ดลย์ ข้าพเจ้ามีเงินติดตัวไป ๒๐๐-๓๐๐ บาท ได้แลกเงินแบงก์สิบบาทไว้ ใส่ซองเขียนชื่อไว้ซองละ ๒๐ บาท เพราะกลัวจะไม่ครบทุกวัด และครั้งนี้ได้พบหลวงปู่ขาวด้วย คณะคุณปลั่งก็นั่งสมาธิเก่งมาก ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องใครทำอะไรก็ทำตาม เขาก็สอนให้อธิษฐานจิต ขอให้ไปนิพพาน ขอสติปัญญาเป็นเลิศ ก็จำมา

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นพระอริยเจ้าทุกรูปนั้นมีผิวพรรณผ่องใสสะอาด ขาวนึ่งมองได้ทั้งวัน อายุมากแต่กลับผิตจากคนแก่ที่เคยเห็น ผิวสวยมาก ตาแจ่มใส พูดเสียงเพราะและใจดีมีเมตตา ทำให้สบายใจมาก จึงคิดว่าเรามาทำบุญกับพระแก่ ๆ นี่ดีมากต่อไปจะมากขึ้น และเริ่มเรียนรู้เรื่องราวการธุดงค์ของพระอริยเจ้าต่าง ๆ ให้รู้สึกอัศจรรย์ในบุญบารมีของท่าน ข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจธรรมะมากขึ้น ปี ๒๕๒๒ นั้นก็เดินทางไปภาคอีสานอีก ได้เตรียมอาหารแห้ง ผลไม้ไปถวายพระตามกำลังเงินของตน คือ ส้ม ๒ กิโล ขนมะปราง ๒ กิโล ไปก็จริงก็มีปัญหาซื้อได้เพียงนี้ เนื่องจากเงินจำกัดจึงต้องซื้ออาหารที่มีจำนวนมาก จะได้ถวายพระได้หลายวัด ในระยะนั้นก็นึกว่าเรานั่นนัก ไม่มีเงินทำบุญ หันไปมองคนอื่น ๆ เขาก็เอาของดี ๆ มาถวายพระและสามารถทำบุญ ๑๐๐ บาทต่อ ๑ วัด ส่วนเรานั้น ๒๐ บาทเท่านั้นเอง

การระลึกขณนี้เสมอ ๆ จิตก็ประทับใจความปรารถนาไว้ว่า หากวันใดเรามีเงินมากกว่านี้เราจะทำวัดละ ๑๐๐ บาท เราจะซื้อของถวายพระมากกว่านี้ การตั้งจิตนี้เป็นกำลังสมซึ่งความปรารถนาเจตนาทำทานบารมีอันบริสุทธิ์ เป็นการสะสมทานบารมีโดยไม่รู้ตัว เหมือนน้ำหยดลงทีละหยด ทีละหยดแล้วน้ำก็เต็มตม ในปัจจุบันข้าพเจ้าก็บรรลุความปรารถนานั้น ชื่อของถวายพระครั้งใดผู้คนตกใจ เพราะคิดว่า ข้าพเจ้าเปิดร้านขายของชำหรือเป็นแม่ค้า เพราะสิ่งของที่นำไปถวายพระนั้นต้องใช้คนแบกขน ๔-๕ คน รถของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยของถวายพระอุดมสมบูรณ์เป็นที่สุด กราบทูลข้าพเจ้าและคณะ ๑ คันรถบัสไปกราบนมัสการพระอาจารย์แบน วัดดอยธรรมเจดีย์ แวะพักค้างคืนที่วัด ๑ คืน รุ่งเช้าได้เห็นอบาสึกซึ่งเป็นลูกสาวร้านทองมาถือศีลแปดที่วัด เพราะเป็นโยมปฏิบัติจึงได้นำอาหารมาถวายพระ เป็นอาหารคาว หวาน ถาดใหญ่ ๆ ๔-๕ ถาด มีน้ำพริกปลาร้า ผักต้ม ผักดิบ แกงป่า อาหารหลายอย่าง แม้แต่ขนมก็ประดิษฐ์สวยงามมาก ยังความประทับใจแก่ข้าพเจ้าซึ่งยืนมองด้วยความแปลกใจ เพราะเขตวัดดอยธรรมเจดีย์สมัยนั้นอยู่ไกลมาก การคมนาคมไม่สะดวก แต่ตื่นเช้าก็พบอาหารประณีตวางเรียงรายอยู่ในครัว ข้าพเจ้ายืนมองแล้วรำพึงว่า เพราะว่าเขารวยเขาจึงมีเงินมาทำอาหารถวายพระมากมายขนาดนี้ ของดี ๆ ขนมาให้วัดในป่า ทำอย่างไรเราจึงมีวาสนาเช่นนี้ แม้ผ่านไปหลายปี ก็ยังระลึกในภาพนั้นอยู่

ในปี ๒๕๓๔ เดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสทำอาหาร ๓ ถาดใหญ่ ๆ มาถวายพระวัดจินติต แขวงมินบุรี กทม. วัดจินติตตั้งอยู่ในเขตโกลบ้านเรือน อยู่ในเขตอิสลาม อยู่กลางทุ่งนา จึงไม่ค่อยมีใครใส่บาตร ข้าพเจ้าได้มาวัดจินติตเสมอ ๆ เพราะเป็นวัดที่เคร่งครัด พระมีจริยาวัตรงดงาม บริเวนวัดสะอาด เงียบสงบ สวยงาม เมื่อรู้ว่าพระไม่ค่อยมีอาหารฉันจึงสลดใจ ได้จัดอาหารมาถวายพระ ๓ ถาดใหญ่ ๆ ข้าว ๑ หม้อทุกเช้า เป็นเงินเฉลี่ยวันละ ๓๐๐ บาท ๒ เดือนเต็ม เวลานั้นจึงระลึกได้ว่าบัดนี้เราได้สมปรารถนาแล้ว สามารถถวายอาหารพระได้มากมายขนาดนี้ นับเป็นบุญวาสนาจริง ๆ จึงได้เข้าใจว่าการตั้งจิตอันดีไว้บ่อย ๆ ความปรารถนานั้นย่อมบรรลุผลในกาลข้างหน้าไม่ช้าเกินรอ

นับตั้งแต่ได้กราบไหว้ครูบาอาจารย์พระอริยเจ้าผู้ทรงศีลบ่อย ๆ ครั้ง ข้าพเจ้าเริ่มแยกแยะระหว่างพระแท้กับพระปลอม จึงอธิษฐานจิตเสมอ ๆ ว่าจะให้พระทำบุญทั้งที ขอให้ได้ไหว้พระแท้ ๆ จากปี ๒๕๒๒ มาบัดนี้ ข้าพเจ้าได้พบแต่พระดีพระแท้ตลอดเวลา และด้วยเหตุนี้กุศลต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ถวายแต่พระเท่านั้น ก็ส่งผลอานิสงส์ให้กับข้าพเจ้าในทุก ๆ ทาง ด้วยว่าหากจิตของเราปรารถนาจะทำบุญ ทำด้วยศรัทธามาก สิ่งของถวายก็มาจากเงินที่หาได้จากหยาดเหงื่อแรงงาน ผู้รับเป็นพระทรงศีล ถวายแล้วก็ยังเก็บมาฉันชมว่าเรามีวาสนาได้ทำบุญกับพระดี ๆ เหตุนี้จึงระลึกได้ว่าข้าพเจ้าหว่านข้าวพันธุ์ดี ในนาดี ข้าวจึงอุดมสมบูรณ์มาก

ทุกครั้งที่ไปกับคณะทัวร์คุณปลั่ง เรียนเมฆ (ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว) จะต้องแวะหาหลวงพ่ोजรัญเสมอ และบางครั้งมาดึกคืนเที่ยงคืน แต่หลวงพ่อกลับยิ้มแย้มต้อนรับสนทนาด้วยความเมตตา ในปีนั้นข้าพเจ้ายังไม่มีคุณสมบัติติดตัวเลยจึงจะอายุไม่กล้าเข้าใกล้ นั่งห่าง ๆ และแอบสังเกตดู ใคร ๆ ก็บอกว่าหลวงพ่ोजรัญเก่ง หลวงพ่ोजรัญดี และมีเมตตา แต่ข้าพเจ้านั้นกลัวขอบไปไหว้พระแก่ ๆ ใจดีมาก แต่แล้วไม่กี่ปีต่อมาข้าพเจ้ากลับกลายเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญและได้ดีมากก็เพราะท่าน จึงอดไม่ได้ที่จะระลึกถึงท่านในปีแรก ๆ

ธรรมะของครูบาอาจารย์

เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาว่างจะนิยมไปแสวงหาครูบาอาจารย์ ไปฟังธรรม ไปถวายสังฆทาน ผ้าป่า กฐิน จะไปทุกครั้งที่มีโอกาสไปแล้วสบายใจ ได้หนังสือธรรมะ เทปมาทุกครั้ง ก็จะเปิดอ่านเปิดฟังทันทีที่กลับมาถึงบ้าน หรือยามว่าง จนกระทั่งติดเป็นนิสัยชอบ

พระครูภาวนาวชิรฐี (หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม)
วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี 16160
โทร. 0-3659-9381

หน้า 3/15

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้จัดทำโดย webmaster@jarun.org
ติดต่อและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม info@jarun.org

อ่านธรรมะ ฟังเทศ บางคนไม่เข้าใจ มองคนที่อ่านหนังสือธรรมะเป็นคนมีปัญหา หรือเป็นคนที่ไม่ได้ความ แต่ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า หนังสือธรรมะก็ตาม เทศธรรมะก็ตาม คือกุญแจไขความทุกข์ที่วิเศษที่สุด ยามใดที่ทำงานทำการ หรือพบปะบุคคลที่มีจิตใจไม่ดี เราถูกประทุษร้ายด้วยคำพูดกิตติ การกระทำต่าง ๆ นานาก็ดี สิ่งที่เป็นโลกธรรมแปดนั้น เราย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะนำคำพูด การกระทำนั้น ๆ มาครุ่นคิดเป็นกังวลใจ บั่นทอนจิตใจของเราให้หดหู่ เศร้าหมอง วิตก กังวล ทุกข์ร้อนกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ทุรนทุราย มีโทษ เสียใจ โกรธแค้น อาฆาตพยาบาท จองเวร ยามใดที่ข้าพเจ้าเกิดความคิดเช่นนี้ในใจ ข้าพเจ้าจะรีบเปิดหนังสือธรรมะอ่านทันที และช่างแปลกจริง ๆ เรื่องราวในหนังสือบรรยายความตรงใจคำพูดดี ไฟที่กำลังลุกกลับดับลงและมอดไปในที่สุด ความสงบก็เกิดขึ้น และเกิดความละเอียดใจ และต่อมาจะเกิดสติปัญญารู้นว่า **วันหนึ่งข้าพเจ้าจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นคนเช่นไร ใครที่กลั่นแกล้งเรามากเท่าใด ต่อไปพยายามต้องกลั่นแกล้งตนที่เราเท่ากัน และตั้งใจมั่นว่าใครว่าเราเลว เราต้องดีให้ได้ ใครว่าเราจน เราต้องรวยให้ได้ ใครว่าเราโง่ เราต้องฉลาดให้ได้**

แต่การติดค้างคำดำในใจไม่ใช่จะให้หลุดได้ง่าย พอเพลอ ๆ ก็นึกถึงคำพูดนั้นอีก ก็กลับบ้านไปเปิดเทศธรรมะฟัง เทศธรรมะข้อธรรมะสมควรไว้มากมายเป็นสิบ ๆ ข้อ มีหัวข้อธรรมะหลายอย่าง เลือกตรงใจที่กำลังเดือดร้อนอยู่ เช่น โลกธรรมแปด อุเบกขา บารมี ขันติบารมี ใจที่มีกำลังฟังและรื้อนรุ่มก็ถูกธรรมะของหลวงปู่ต่าง ๆ ดับไปจนหมดสิ้น ข้าพเจ้าจึงมีจิตที่สงบ สบาย สว่าง และสามารถต่อสู้กับอุปสรรคนานาชนิดได้ เมื่อข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้ธรรมะว่าด้วยอานิสงส์ของบุญกุศลและกฎแห่งกรรมว่า ใครทำอะไรได้อย่างนั้น

ข้าพเจ้าก็เริ่มมาพิจารณาคำสอนของพระท่านสอนว่า **อยากรวยให้ทำทาน อยากสวยให้รักษาศีล อยากฉลาดหรือดีให้ภาวนา** แต่ข้าพเจ้ากลับมาพิจารณาว่า เรามีทุกข์เรื่องความจน พระท่านสอนว่าอยากรวยให้ทำทาน พระสอนว่า ธรรมะพระพุทธเจ้าพิสูจน์ได้ และนิสัยของข้าพเจ้าก็จะต้องพิสูจน์ว่าจริงหรือเปล่า ทำทานแล้วรวย ข้อนี้นสนใจมาก ขอพิสูจน์ข้อนี้ก่อน จากนั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็ลงมือพิสูจน์สั่งธรรมะว่า ทำทานแล้วรวย วันหนึ่งในเดือนตุลาคม ๒๕๒๕ ข้าพเจ้าได้ข่าวว่า หลวงพ่อกุญชรเจ้าคุณอยู่ที่บ้านซอยสายลม เพราะเป็นวันเกิดท่าน มีพระธาตุแจกแก่ญาติโยมด้วย ข้าพเจ้าจึงรีบออกเดินทางไปแต่เช้าปรากฏว่าผู้คนหลังไหลมาแน่นขนัด ข้าพเจ้ามีเงินติดตัวอยู่ประมาณ ๓๐๐ บาท จึงถวายเงินทำบุญวันเกิดหลวงพ่อกุญชรเจ้าคุณ ๑๐๐ บาท ได้รับแจกพระธาตุและคาถาหลวงพ่อกุญชรมาอ่านแล้วก็พับใส่กระเป๋าก็ไม่ได้สนใจเลย

ช่วงนั้นข้าพเจ้าเริ่มมีบ้านอยู่ เริ่มจะผ่อนส่งเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท แต่เงินเดือนเพียง ๓,๐๐๐ บาทเศษ ทุกข์ใจเหลือเกิน เงินในธนาคารก็หมดแล้ว พอได้เห็นกระดาษพับอยู่ในกระเป๋าก็เป็นคาถาหลวงพ่อกุญชรมาอ่าน ก็นำมาอ่าน

“คาถาเรียกทรัพย์” พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระหะโย วิระโคณายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอติโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม ท่องทุกวันวันละ ๓ จบ ๕ จบ ๙ จบ แล้วให้ใส่บาตรทุกวันก่อนไปทำงานหรือท่องคาถาแล้วเอาเงินใส่กระปุกทุกวันแล้วนำเงินไปถวายเป็นค่าอาหารพระ ขณะนั้นกำลังจนตรอก เงินจะขาดมือแล้ว เราแย่ง ๆ จึงตัดสินใจว่าลองดู จักรวาลได้อย่างไรมองไม่เห็น แต่ท่านสั่งให้เราท่องเราก็ท่อง แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาท่องคาถาหลวงพ่อกุญชรมาอ่านทุก ๆ วันแล้ว นำกระปุกมาติดป้าย **“พุทธะมะอะอุ”** กันไว้ ไม่ให้เผอเรอหยิบเงินไปใช้ นำเงินเหรียญ ๕ บาทใส่กระปุกทุกวัน ยามนั่งรถเมล์ก็ท่องคาถาเพราะกลัวว่า ท่องน้อยไปจะไม่พอ เพราะรถติด ๑ ชม. กว่าที่จะถึงที่ทำงาน ท่องคาถาพุทธะมะอะอุ ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที เวลาเหลือก็สวดอิติปิโส ๒-๓ จบ จากนั้นแผ่เมตตา นั่งเพลิน ๆ ก็ถึงที่ทำงาน ทำอย่างนี้อยู่ ๒ สัปดาห์ **ความอัศจรรย์ก็เกิด** เพราะมีคนอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกันแต่อยู่ซอย ๕ ได้มาหาทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จัก มาชวนไปทำงานพิเศษ เขาเคยเห็นข้าพเจ้า ๒ ครั้ง และคิดว่าจะต้องชวนมาทำงานพิเศษคือ ขายนํ้ายาทำความสะอาดบ้าน เช่น นํ้ายาซักผ้า นํ้ายาล้างรถ นํ้ายาขัดพื้น นํ้ายาล้างเครื่องเงิน เครื่องทองเหลือง ล้างเพชรพลอย ขื่อนํ้ายา.....ผลิตจากประเทศสหรัฐอเมริกา นํ้ายาแต่ละอย่างมีราคาสูงขวดละ ๑๐๐ บาทเศษ ซึ่งเทียบค่าเงินสมัยนั้นจัดว่าแพง ข้าพเจ้าหนักใจ แต่ก็พิจารณาว่าเป็นอาชีพสุจริต แล้วเราจะมาจนอยู่อย่างนี้ไม่ได้ ต้องขยันจะเหนื่อยเท่าใดไม่ว่า ขอเราได้เงินมาผ่อนบ้าน เราก็มีความสุขแล้ว ก็จัดเจ้านํ้ายานั้นมาทดลองใช้ประมาณ ๕-๖ วัน ตามสรรพคุณที่เขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษ และได้เข้าอบรมที่บริษัทในวันหยุด (วันเสาร์) และพยายามหาจุดเด่นของนํ้ายา ว่าต่างจากยี่ห้ออื่น ๆ อย่างไร เมื่อพบแล้วก็ตื่นเต้นมาก รู้ว่าต่อไปนี้เราจะได้เงินแล้ว จึงมาพิจารณาหาลูกค้า ค่อย ๆ วางแผนทำงาน คิดพิจารณาว่าจะพูดกับลูกค้าอย่างไรจึงให้เขาสนใจ จะต้องไปหาใครบ้าง ก็บทวนไปมาจนแน่ใจจึงเริ่มจากเพื่อนสนิทก่อน เวลานั้นเงินติดตัวหมดแล้วจึงขอยืมเพื่อน ๒๐๐ บาท มาซื้อนํ้ายา ชั่วระยะเวลามากไป ๗ วัน ก็มีกำไรมา ๒,๐๐๐ บาท ตื่นเต้นเป็นที่สุด นำเงินไปคืนเพื่อน เพื่อนถามว่าเธอทำไมไม่มาหาฉันเหมือนก่อนนี้ หายไปไหน จึงตอบว่า เวลาว่างไม่มีแล้ว ไม่มีเวลาคุยไม่มีเวลาเที่ยวเตร่เวลานอนพักก็ไม่มี ทีวีก็ไม่ดู เพราะต้องหาเงินมาผ่อนส่งค่าบ้าน เวลาเย็น ๆ และเสาร์-อาทิตย์ จึงทำงานหนักมาก

แต่ทุกเช้าก็ยังท่องคาถาหลวงพ่อกุญชรมาเหมือนเดิม พอรวมเงินได้มา ๕๐ บาทก็นำไปซื้ออาหารถวายพระและเนื่องจากพระที่เลื่อมใสอยู่ต่างจังหวัดหมด จึงได้คิดว่าจะต้องส่งทางไปรษณีย์ดีที่สุดใน ๕๐ บาทเพิ่มเป็น ๑๐๐ บาทต่อสัปดาห์ วัดที่ส่งไปเป็นวัดปฏิบัติธรรมทั้งสิ้น เช่น หลวงพ่อกุญชร วัดถ้ำเสือ จ.กระบี่ วัดปิตุลาธิราช บ้านค่าย จ.ระยอง (หลวงพ่อกุญชร) หลวงพ่อ

วิชัย วัดถ้ำผาจอม จ.เชียงราย และหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี บางครั้งก็รวบรวมถวายผ้าป่า เมื่อรู้ว่ามีพระอริยเจ้าท่านใดมาพำนักในกรุงเทพฯ หรือฝากเพื่อนนำไปถวายเป็นสิ่งสมนาคุณ

ส่วนการทำงานนั้น เมื่อมีเวลาว่างช่วงเย็น หรือเสาร์-อาทิตย์ ข้าพเจ้าจะต้องไปหาลูกค้าที่เป็นเพื่อน ๆ ญาติพี่น้อง เพื่อสาริตการใช้น้ำยาในวันหยุด การทำงานนั้นหนักเหน็ดเหนื่อยมาก ต้องพูดทั้งวัน ไม่ค่อยมีเวลานอนพัก ว่างจากไปหาลูกค้าก็ต้องทำงานบ้าน เวลาทำงานบ้านก็จะเปิดเทปธรรมะฟังไปด้วย มิฉะนั้นจะหาเวลาว่างไม่ได้เลย ส่วนลูกค้านั้นเมื่อใช้น้ำยาแล้วก็ติดใจมากเพราะเป็นของคุณภาพดี ใช้แล้วใช้ติดต่อกันโดยตลอด กลายเป็นขาประจำ ข้าพเจ้าจึงได้ลูกค้าเก่า ๆ มากและลูกค้าใหม่ที่ได้จากการแนะนำต่อ ๆ กันไป ข้าพเจ้าก็เริ่มมีเงินมาพอนบ้าน ๕,๐๐๐ บาททุกเดือน อีกทั้งเงินทำบุญก็สามารถทำได้ครั้งละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท เมื่อส่งไปรษณีย์ไปครั้งใหม่จะเพิ่มเป็น ๒๐๐ บาท

ข้าพเจ้าได้รับนิยตสารโลกทิพย์เป็นประจำ ได้เปิดดูคอลัมน์ที่บอกข่าวทำบุญ **จึงเริ่มส่งเงินไปสร้างวิหาร ทานตามจังหวัดต่าง ๆ แห่งละ ๑๐๐ บาท ได้ส่งไปเดือนละ ๒-๓ วัด** ในแต่ละเดือนนั้นจะเน้นเรื่องสร้างโบสถ์กุฏิกรรมฐานและซื้อที่ดินถวายวัด เพราะข้าพเจ้ายังมีภรรยา ที่เป็นหนี้ผ่อนส่งบ้านอยู่ จึงคิดว่า อาณิสสผลบุญนี้คงจะเกิดแก่เราในอนาคต เมื่อมีโอกาสไปวัดต่างจังหวัด เห็นว่ามีการบอกรับเรื่องซื้อที่ดินถวายวัด จะรับทำทันทีไม่ให้ตกหล่นเลย ไม่มีการรังเกียจหรือปฏิเสธบุญแต่อย่างใด ต่อมาอาณิสสเหล่านั้นได้ส่งผลมาให้ข้าพเจ้ากลายเป็นผู้มีเงินทอง ทรัพย์สิน มีบ้านช่องหลายหลังและที่ดินหลายแปลงอย่างมหัศจรรย์

ในการทำงานนั้น ข้าพเจ้ามีนิสัยอย่างหนึ่ง คือต้องทำงานให้ได้ระดับดาวหรือดีเด่น เพราะถือว่าเรามีฝีมือมีสมอง เราเหมือนเขาทุกอย่างจะให้ต่างกันไม่ได้ คนเราแพ้ชนะตรงความขยันเท่านั้น ในระยะเวลานั้น เพื่อนฝูงจะชวนเที่ยวเตร่ ข้าพเจ้าไม่ยอมไป หาเงินอย่างเดียว และตั้งใจว่าจะพึ่งตนเองเท่านั้น ไม่ยอมมอมืองมอมือทำให้ใครมาสมเพชเวทนา เป็นกฎธรรมดาดอย่างหนึ่งที่จะต้องเจอ**มารผจญ** ในระยะนั้นมีเพื่อนที่ทำงาน เจ้านายบางคน มองดูด้วยความดูถูกเหยียดหยามว่า **ต่ำต้อย ยากจนต้องทำงานพิเศษหาเงิน** พวกนี้หาทางกลั่นแกล้งต่าง ๆ นานา บางอย่างไม่จริงก็ใส่ความให้เสียหาย พูดว่าร้ายต่าง ๆ แต่ก็อดทนไม่เคยตอบปากต่อคำ เพราะที่ทำงานคนส่วนใหญ่สวดยบุญเก่า คือพอแม่ร้ายร้าย มีรถขับมาทำงาน มีเงินใช้ฟุ่มเฟือยจากค่าดอกเบี้ยยบ้าง จากกิจการใหญ่โตบ้าง คนขึ้นรถเมล์จึงมีปมด้อย ดังนั้นจึงเป็นเรื่องทุกข์ใจของคนที่ไม่มียศ ต้องตะเกียกตะกายหารถมาขับ ทั้ง ๆ ที่รายได้ก็ไม่เห็นแตกต่างไป เป็นเรื่องของเกียรติยศ

ช่วงที่ข้าพเจ้าทำงานหนักมากทั้งราชการ ทั้งงานพิเศษ ทั้งงานบ้าน แต่ก็สามารถอยู่ได้อย่างมีความสุขสบาย ไม่เคยทะเลาะกับใคร ไม่ด่าว่าใคร เพราะจิตใจเป็นสุข โดยมีธรรมะเป็นพี่เลี้ยงสิ่งหล่อเลี้ยงข้าพเจ้าอีกประการหนึ่งคือ ยึดมั่นวันผ่านไป ทานบารมีที่สั่งสมไว้ทุก ๆ สัปดาห์ ทุกเดือน ก็ส่งผลออกมาขึ้นทีละน้อย ข้าพเจ้ามีความชื่นชมมาก จึงไม่เคยใส่ใจต่อการนิทนาบว่าร้ายของใคร แม้ในระยะที่วิกฤตนั้น ข้าพเจ้ายังคงเยียบปากสนิท สวดมนต์แผ่เมตตาตามโอกาส แต่ส่วนใหญ่จะกำหนดจิตในอริยาบถต่าง ๆ ซึ่งได้รับการสอนจากหลวงพ่อบุญ วัดป่าสาละวัน หนึ่งในจำนวนธรรมะพระอริยเจ้าที่เปรียบเสมือนกำแพงกัน ข้าพเจ้าให้พ้นจากการถูกทำลายต่าง ๆ นานา ก็คือธรรมะของหลวงพ่ोजรัญ ท่านเขียนจดหมายมาสอนให้แผ่เมตตาหนัก ๆ สวดมนต์อธิษฐานกรรม และสอนให้ขยันมาก ๆ พึ่งแต่ตนเองเท่านั้น ในปีนั้น อริฐานจิตว่าขอให้เป็นบุญไป ปรากฏว่าสมาชิกข้าพเจ้าได้ทำงานขายเครื่องสำอางได้สูงเกินเป้าหมายที่ข้าพเจ้าวางไว้ โดยข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลย เพราะต่างคนต่างติดต่อเข้าบริษัทเอง ไม่ต้องผ่านมาที่ข้าพเจ้า ตามที่ข้าพเจ้าสอนงานไว้ ดังนั้น แม้งานราชการจะหนักหนาสาหัสเพียงใด แต่อีกด้านหนึ่ง ลูกทีมสมาชิกข้าพเจ้ากลับทำงานทะเลเป้าหมาย ข้าพเจ้าสังหรณ์ใจว่า เราทำงานหนักขนาดนี้งานเกือบหมดแล้ว **แต่วันรุ่งขึ้นกลับมีงานสมลงมาบนโต๊ะแบบไม่รับอีก** เขาเอาเราให้ตายแน่ ก็เป็นความจริงแล้วคำสั่งก็มาถึงข้าพเจ้าว่า **ไม่ขึ้นเงินเดือนให้** ยิ่งความตกตะลึงแก่เพื่อนฝูงญาติพี่น้องเป็นอย่างยิ่ง โดยมีเหตุผลว่า **ผลงานต่ำกว่าเกณฑ์** นี้อือรางวัลที่เขาเจตนาจะให้ข้าพเจ้าโดยแท้จริง ข้าพเจ้ารู้สึกขมขื่นเป็นที่สุด รู้ว่าวันนี้จะต้องมาถึง

โลกธรรมแปด ครั้นนี้หนักมาก เพื่อนฝูงได้ยื้อให้ข้าพเจ้าต่อสู้ขอความเป็นธรรมโดยให้ตั้งกรรมการสอบสวน ข้าพเจ้าทศุขใจมากเพราะทุกคนก็อยากให้อุตส่าห์โลกทั้งสิ้น แต่ข้าพเจ้าเองนั้นไม่ปรารถนาจะเรียกร้องสิ่งใด เพราะรู้ว่าหากต่อสู้ไปแล้วเรื่องราวจะหาข้อยุติไม่ได้ ผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องจะต้องถูกกระทบกระเทือน ระหว่างนั้นก็มิเพียรธรรมะเป็นที่พึ่ง

รุ่งขึ้นช่างนำอัจฉรย์ ได้รับจดหมายจากหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน ท่านสอนให้อดทน ออกลั่น สวดมนต์ แผ่เมตตา **ไมโกรธใคร พึ่งตนเองดีที่สุด** เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านจดหมายแล้วน้ำตาแทบร่วง ท่านช่างรู้ใจเราเหลือเกิน อย่างน้อยเราก็มีครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอริยเจ้า รู้เห็นการกระทำของเรา ว่าดี-ชั่วประการใด เรายังมีที่พึ่ง กำลังใจและสติก็คืนมาทันที เราจดหมายให้ใคร ๆ ดูบอกว่า **ฉันเชื่อพระอริยเจ้า ท่านสอนมาอย่างนี้ ถือเป็นมงคล ฉันไม่เชื่อใคร ฉันไม่ต่อสู้ แต่จะให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ต่อไป**

ด้านหนึ่งที่กำลังถูกทำลายชื่อเสียง กลั่นแกล้งในเรื่องการงานต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้ากลับอยู่ในความสงบ ยึดคำของครูบาอาจารย์เป็นแนวปฏิบัติ แม้ว่าเพื่อนฝูงญาติพี่น้องจะต้องการให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นต่อสับบ้าง แต่ข้าพเจ้ากลับเฉย ไม่ต่อปากต่อคำแต่อย่างใด ช่วงนั้นข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่า ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้ากำลังทำงานหนักอยู่นี้ ต้องอยู่ทำราชการถึง ๒-๓ ทม เป็นเวลากว่า ๓ เดือนนี้ โดยยกเงินค่าล่วงเวลาทั้งหมดให้ราชการ ไม่เอาแม้แต่บาทเดียวเพราะถือว่ามียารได้พิเศษแล้ว แต่ขอให้ข้าพเจ้ามีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศ คือประเทศญี่ปุ่นด้วย เมื่ออธิษฐานจบก็บันทึกไว้ว่า เชื่อมั่นในผลบุญของตนแล้วเว้นที่ว่างไว้ เผื่อกลับมาบันทึกว่าคำอธิษฐานสัมฤทธิ์ผลหรือไม่

ปรากฏว่างานพิเศษที่เคยทำอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปลงย้ายมาเป็นแผนกบริหารของบริษัทเครื่องสำอางยี่ห้อหนึ่ง มีหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษาในงานขายของพนักงานซึ่งสังกัดในทีมงานข้าพเจ้า ประมาณ ๓๐๐ คน การบริหารงานนั้นไม่ได้ยุ่งยากแต่ประการใด เพราะทางบริษัทให้งบประมาณสำหรับข้าพเจ้าที่จะจัดสถานที่ฝึกอบรมรายสัปดาห์ในร้านหลายร้านในร้านสารพัดประโยชน์ ตามโรงแรมใหญ่ ๆ การพบปะพูดคุยแก้ไขข้อข้องใจ อบรมให้ความรู้ด้านการขายกับสมาชิกต่าง ๆ ทั่วประเทศ จึงเป็นเรื่องที่ต้องรู้จักใช้ศิลปะการพูดให้คนจำนวนมาก ๆ เข้าใจ และในเวลาเดียวกันนั้น สมาชิกที่อยู่ต่างจังหวัดที่ได้รับคำบรรยายพร้อมภาพประกอบและอัดเทปการสอนงานจากข้าพเจ้า ทำให้งานขายในต่างจังหวัดรุดหน้าไปมาก แม้สมาชิกของข้าพเจ้าไม่เคยพบเห็นกัน ก็สามารถทำงานขายที่จังหวัดตนเองได้มีประสิทธิภาพสูง ได้รับรางวัลสร้อยคอทองคำไปหลายคน เมื่อข้าพเจ้าคิดค้นวิธีการสอนงานได้แล้ว นั่งอยู่ที่ใดข้าพเจ้าไม่เคยอยู่นิ่งคิดเรื่องงานตลอด

ระหว่างที่งานราชการหนักมาก ด้วยว่าถูกสั่งให้ไปทำงาน ๒ สายงาน งานจึงประดังเข้ามาจนแทบไม่ไหว แต่ที่ไม่ปรึกษาใจก็รู้ และเห็นความผิดปกติของการสั่งให้ทำงานแบบสับสนนี้ รู้ว่าถูกมารองแกล้งแล้ว สภาพจิตธรรมะนั้น จึงมีที่ยึดเหนี่ยวและมั่นใจในคุณธรรมที่ตนเองกระทำมา ใครจะด่าว่า กลั่นแกล้ง เรา ก็เฉยเสีย วันหนึ่งเขาจะรู้เอง

จากนั้นประมาณอีก ๑ สัปดาห์ ข้าพเจ้าก็ฝันได้ไปเที่ยวญี่ปุ่น ในความฝันนั้น ผู้บริหารของบริษัทถามว่า ทำไมเราไม่ออกไปเที่ยวข้างนอก มานั่งอยู่ในห้องโถงของโรงแรมทำไม ข้าพเจ้าตอบว่า เนื่องจากมาญี่ปุ่นแบบกะทันหัน จึงเอาเสื้อผ้ามามาก ๓ ชุด กำลังรอให้เขาส่งมาให้ ขณะนี้รอกระเป๋าเสื้อผ้ามามากจากเมืองไทย ผู้บริหารบริษัทถามว่า เธอรู้ตัวแล้วว่าจะมาญี่ปุ่น เหตุใดจึงรีบร้อนขนาดเก็บเสื้อผ้ามามาก ข้าพเจ้าก็เฉยแล้วตกใจตื่น อีก ๒-๓ วันได้รับโทรศัพท์ให้ไปงานเลี้ยงฉลองรางวัลผู้ที่จะไปญี่ปุ่นโดยจะมีการประกาศรายชื่อผู้ได้ไปด้วย ข้าพเจ้าก็ไปงานเลี้ยงที่โรงแรมเซ็นทรัล ที่จัดขึ้นในวันเสาร์ การประกาศรางวัลเข้มข้นมาก เพราะทางบริษัทได้จำกัดจำนวนคนไปต่างประเทศให้ลดลงกว่าทุกครั้ง จึงเหลือเพียง ๑๕ คนเท่านั้น ข้าพเจ้ามานั่งฟังการประกาศด้วยใจระทึกผ่านไปแล้ว ๑๐ คนก็ยังไม่มีชื่อข้าพเจ้า เพราะตัวก็ยังไม่ได้ประกาศตัวอีกหลายคน ข้าพเจ้าใจไม่ตี

เมื่อประกาศมาถึงคนที่ ๑๔ ก็ยังไม่ใช่ข้าพเจ้า ใจข้าพเจ้าหล่นวูบลง พร้อมคิดว่าหลวงพ่อดุริต (พระ) ทำไมลูกขอไว้ไม่ให้ลูก ลูกอยากไปเที่ยวญี่ปุ่น เพราะขณะนี้ทุกใจไม่อยากอยู่เมืองไทย ลูกทำงานหนักมากทั้ง ๒ ด้าน การไปญี่ปุ่นนั้น เพียงทัศนศึกษาไม่ใช่อวดว่าโก้หรูแต่ประการใด โหมกไม่ยอมประกาศชื่อคนที่ ๑๕ ทำให้คนที่รอฟังผลกระวนกระวายใจ ลึกครุ่นนึกก็พูดว่าคนที่ ๑๕ เป็นคนที่ผู้บริหารบริษัทแทบจะไม่เคยเห็นตัว พวกเขาก็ไม่เคยเห็นเขาโผล่มาที่บริษัทในช่วงเย็น วันหยุดก็ไม่เคยเห็น ไม่รู้มีดีอะไรจึงสามารถทำให้ทีมงานชนะเป้าหมายในครั้งนี้ ได้รางวัลไปต่างประเทศบ่อย ๆ แล้วก็ประกาศชื่อข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้าย พร้อมกับมีหลายคนหน้าซีดและแทบเป็นลม เพราะไม่มีใครคาดหมายว่าครั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้ไปต่างประเทศ

เพราะในขณะที่งานประจำที่ทำอยู่กองท่วมจนเต็มตัว ข้าพเจ้ายังมากนอนติดตลอด แต่เหตุใดครั้งนี้จึงได้รับรางวัลไปต่างประเทศอีกแล้ว น้ำตา ๒-๓ หยดของข้าพเจ้าก็ร่วงออกมา ที่สุดแล้วข้าพเจ้าก็สมปรารถนา จึงสอบถามทางบริษัทว่า ทีมงานข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทางฝ่ายบัญชีเล่าว่า สมาชิกที่สังกัดในทีมงานที่ข้าพเจ้าอบรมอยู่นั้นต่างก็ส่งยอดจำหน่ายที่สูง ๆ เข้าบริษัทด้วยตนเองจำนวนมากยก ก่อนการแข่งขันจะสิ้นสุดลง จึงทำให้ยอดแข่งขันข้าพเจ้า พุ่งขึ้นสูงมากจนแซงหน้าคนไปจำนวนหลายสิบคน ข้าพเจ้าจึงลาพักร้อนไปญี่ปุ่น ๓ วัน เมื่อกลับจากญี่ปุ่นแล้ว ก็กลับมาเติมข้อความที่บันทึกค้างไว้ว่าจากคำอธิษฐานจิตนั้น สมปรารถนาแล้ว บัดนี้กลับมาจากญี่ปุ่นแล้ว จึงบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๐ **ความมั่นคงในคำสั่งของครูบาอาจารย์ มีผลให้ข้าพเจ้ามั่นใจเป็นที่สุด ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ในความสงบมาตลอดและแน่นอนที่สุด ไม่มีใครเห็น เทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องเห็นการอธิษฐานของข้าพเจ้าจะกระทำในกรณีสำคัญ ๆ เท่านั้น**

ส่วนที่เล่ามานั้นเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องผ่านความลำบาก การถูกระงับกระทั้งมาตลอด แม้บัดนี้จะพ้นพวงหนามแล้ว ก็ระลึกย้อนดูว่า หากไม่มีธรรมะครูบาอาจารย์เป็นที่ยึดเหนี่ยวแล้วสภาพจิตของข้าพเจ้าจะเป็นเงินใด วันนั้น วันที่ข้าพเจ้าสมปรารถนาในทุกสิ่งที่ต้องการ ได้สั่งสมบารมีคุณความดีมาตลอด และมาเสวยบุญในวันนี้ มีคนจำนวนมากรู้สึกประหลาดใจ อัจฉรย์ใจในการต่อสู้ของข้าพเจ้า อัจฉรย์ในการเกิดกุศลและอาณิสต์จากผลบุญที่ข้าพเจ้าได้รับ และขอให้ข้าพเจ้าแนะนำแก่เขา ความจริงแล้วธรรมะนั้นเราก่อนก็ได้รับฟังกันบ่อย ๆ แต่เราได้นำไปประพฤติปฏิบัติหรือไม่ เราจึงจึงแค่ไหน พระท่านเทศน์สอนเราก็อัปฟัง ฟังแล้วหล่นอยู่ตรงประตูวัด ไม่ได้เอากลับบ้านด้วย เราจะดีไปได้อย่างไร หรือส่วนมากทำดีในระยะแรก ๆ ต่อมาก็ลดหย่อนกันไปเรื่อย ๆ ก็คืนสู่สภาพเดิม คือทำแบบเล่น ๆ ไม่จริงจัง ดังนั้นผลกุศลก็ถือได้นิดหน่อย ไม่เป็นสาระอะไร เราก็ได้ตามกรรมที่เราทำไว้นั่นเอง

จากเหตุที่ข้าพเจ้าต้องการพิสูจน์ ทำทานแล้วรวย ก็ยังองกามใหญ่โต ใน พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าได้หล่นลงสู่วงการซื้อขายที่ดินโดยไม่รู้ตัว ไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจ ก็ให้จำเป็นต้องรู้ต้องเข้าใจ เพราะเหตุว่ามีเพื่อนได้ไปซื้อที่ดินที่ต่างจังหวัดและถูกโกง ทำให้

ข้าพเจ้าต้องเข้าไปช่วยเหลือ จนกระทั่งจากการที่ไม่เข้าใจกลายเป็นเข้าใจ ข้อมูลต่าง ๆ จึงได้ถูกซึมซาบทีละน้อย ๆ และทำให้ต้องมาซื้อที่ดินขายที่ดินอย่างเหลือเชื่อ และได้กลับกลายเป็นเจ้าของที่ดินจำนวนหลายแปลง ในระยะเวลาเพียง ๒ ปีเท่านั้น จนเพื่อนฝูงตกใจมาก ข้าพเจ้าจึงพิจารณาทบทวนว่าเป็นเพราะเหตุใด แล้วก็เกิดความปิติว่า เราเข้าใจแล้ว เราเห็นแล้ว ทำกรรมใดไว้ก็จะมาเสวยกรรมนั้น ก็เพราะเหตุว่าปี ๒๕๒๒ ข้าพเจ้ายังผ่อนค้ำบ้านและผ่อนที่ดินอยู่

จนทุกข์ใจมากพยายามสร้างกุศลด้วยการซื้อที่ดินถวายวัดและสร้างวิหารทาน (โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ กุฏิกรรมฐาน ขุดสระ ซื้อแท่งค้ำน้ำให้วัด) ข้าพเจ้ายื่นทำกุศลผ่านไปตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ จวบจนปี ๒๕๓๒ เริ่มเสวยบุญนั้นกินเวลา ๑๒ ปี ทำบุญจนจำชื่อวัดไม่ได้ เพราะเป็นร้อยแห่งโดยเริ่มตั้งแต่ ๑๐ บาท มาบัดนี้เมื่อจะสร้างวิหารทานที่ใด ก็สามารถช่วยเหลือทางวัดได้ครั้งละ ๑๐๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ บาท ก็ระลึกย้อนไปว่า วันนั้นในอดีต ข้าพเจ้าได้เตรียมเงินใส่ซอง ๆ ละ ๒๐ บาท เพื่อถวายพระอริยเจ้าตามวัดต่าง ๆ พร้อมทั้งรำพึงว่าเรานี้วาสนาน้อยนัก จะทำบุญกับพระดี ๆ ก็มีเงินแค่นี้ เมื่อใดเรามีบุญวาสนาเราจักถวายปัจจัยให้มาก เพราะพระอริยเจ้า พระที่ปฏิบัติดี เป็นโคตรเพชรเม็ดใหญ่ไม่มีใฝ่ฝำ ไร้รอยตำหนิ เป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่ง สมควรที่เราจะบำรุงทาน ช่วยเหลือการงานของท่าน พระสงฆ์ไม่มีรายได้ จึงเป็นหน้าที่ของเราต้องหาเงินมาช่วยท่าน ข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานว่าท่านหากินที่ใด ได้เงินทองมาจะต้องแบ่งเงินนั้นไปบำรุงวัดวาอารามในเขตนั้น ๆ และอีกส่วนแบ่งไปให้กับวัดที่ดี ๆ ทั่วประเทศไทย โดยทำการคัดเลือกวัดเอง โดยท่านไม่มีส่วนรู้เห็น ท่านรู้เมื่อข้าพเจ้ามาถวายปัจจัยแล้ว เพื่อให้สมกับที่ท่านเมตตาห่วงใยมาตลอด พยายามปฏิบัติตามคำสอนของท่าน มีการพัฒนาจิตใจสูงขึ้น ตามกาลเวลาที่ผ่านไปพร้อมกับความเจริญทางด้าน การดำเนินชีวิต การงานเจริญรุ่งเรืองมีความเป็นอยู่สุขสบายไม่ทุกข์ยาก เป็นคนดีในสังคม

ตอนที่ ๒

อำนาจของกุศล

ออกสส ทาตา ลกเต ปนคค์

ผู้ให้สิ่งที่เลิศ ย่อมได้รับสิ่งที่เลิศ ถ้าเราเป็นชาวพุทธจริง ๆ เราย่อมเชื่อในคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และจะต้องมีการปฏิบัติตามคำสอนของท่านอย่างจริงจังเพื่อพิสูจน์ว่า สิ่งที่ท่านสอนนั้นจริงหรือไม่ ช่วยให้พ้นทุกข์ได้อย่างไร จึงมีคำถกเถียงกันอยู่เสมอว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หรือทำชั่วได้ดี ทำดีได้ชั่ว และคนจำนวนมากที่ทำดีแล้วไม่ได้ผลสนอง มักจะหมดกำลังใจเปรียบเสมือนคนที่ปลูกมะม่วงด้วยเมล็ด ๘ ปี ต้นมะม่วงจึงจะออกลูก คอยมาได้ ๕ ปี ชักหมดกำลังใจ ไปเห็นเพื่อนบ้านปลูกมะม่วง ๓ ปี ออกลูก ก็โกรธว่ามะม่วงของเราไม่ได้เรื่องจึงฟันต้นทิ้งหมด เมื่อไปสอบถามก็ได้รับความว่ามะม่วงของเรานั้นปลูกด้วยเมล็ด ๘ ปีจึงมีลูก เราเองเลือกปลูกด้วยเมล็ด มันจึงใช้เวลานานกว่าปลูกด้วยกิ่งตอนหรือทาบกิ่ง แล้วมาเสียใจว่าไม่น่าใจเร็วด่วนได้เสียดายมากฟันต้นมะม่วงอายุ ๕ ปีทิ้งจนหมด ที่เป็นดังนี้เพราะว่าไม่เข้าใจ เรื่องการทำบุญและระยะเวลาที่บุญออกส่งผลมาให้ เราจะไปกำหนดตามใจที่เราชอบไม่ได้ ก็ทำนองเดียวกับเรื่องมะม่วง ปลูกด้วยเมล็ดก็ ๘ ปี ปลูกด้วยกิ่งตอนหรือทาบกิ่งก็ ๓ ปี ผลกุศลแต่ละชนิดจึงเปรียบเหมือนพืชพันธุ์ให้ดอกให้ผลตามกาลเวลาของมัน ใครจะบังคับมันไม่ได้

ดังนั้นจึงหน้าที่ของเรา คือ ถัดต้นไม่พันธ์ดี ๆ มาปลูก และดูแลไปเรื่อย ๆ เมื่อถึงวาระของมันก็ย่อมจะออกดอกออกผลให้เราชื่นใจ ถ้าเราบำรุงดี ๆ หมั่นทำกุศลบ่อย ๆ ต้นไม้ถึงออกงามออกลูกออกผลมากมาย ลูกโต ๆ นานัก

ข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกัน ได้รับการสั่งสอนจากพระอริยเจ้าต่าง ๆ ให้หมั่นทำกุศล ทาน ศีล ภาวนา มาตลอด รวมทั้งความขยันหมั่นเพียร และอดทนต่อความลำบากทุกชนิดใน ๑๐ ปี ดังนั้นสิ่งใดที่เรียกว่า เป็นกุศลนิดหน่อยก็ทำ พยายามทำอยู่เสมอ ๆ จนกระทั่งเป็นนิสัย ภายใน ๗ วันไม่ได้สร้างกุศลจิตจะต้องออกไปทำสังฆทาน บริจาคค่าน้ำค่าไฟวัด ไปถวายอาหารพระ บริจาคสร้างวิหารทาน เช่น กุฏิ ศาลา โบสถ์วิหาร สถานปฏิบัติธรรม ซื้อที่ดินถวายวัด สร้างโรงเรียน ฯลฯ เหล่านี้ทำแล้วก็อธิษฐานจิตขอไปนิพพาน เพราะว่าเป็นของสูงต้องขอไว้จนเป็นนิสัย ต่อมาขอปัญญาเป็นเลิศ เพราะคนฉลาดมีปัญญานั้น จะรักษาตัวรอดได้ รักษาทรัพย์ไว้ได้ และสั่งสอนคนอื่นได้ และขอทานบารมีเป็นเลิศ ขอมิบบารมีสามารถสอนธรรมะแก่คนทั่วไปให้เข้าใจง่าย ๆ และปฏิบัติตามได้ และจะคิดจะทำและพูดในเรื่องกุศลอันใด ขอให้สมปรารถนาหมด

ทำบุญมา ๑๐ ปี ได้ทำทานบารมี วัดทาน เป็นร้อย ๆ วัด ทุกครั้งที่ทำกุศลจะส่งกุศลให้บิดามารดา ครูอาจารย์ ผู้มีพระคุณ เจ้านายผู้บังคับบัญชา เทพดาทุกเหล่าชั้น ทกภพภูมิ เพื่อนฝูงบริวาร ผู้เกี่ยวข้องในการงานทั้งหลาย มนุษย์ทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย สัมภเวสีทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย เทวดาในบ้าน เทวดาที่ทำงาน แผ่กุศลไปหมดทั่วไป อย่างบิดามารดาเมื่อเชื่อใจ ดิดประเพณีเงินขอบไหว้เจ้า จึงไม่ค่อยเข้าใจพุทธศาสนา ก็สืบทอดนิดหน่อย ทำผ้าป่ากุฐินปีละ ๒-๓ ครั้ง ถือว่าทำบุญแล้วไม่ได้ปฏิบัติธรรมและไม่รู้ถึงอานิสงส์อันประมาทไม่ได้ของ ทาน ศีล ภาวนา จึงหนักใจว่าบิดามารดานั้นไม่เข้าใจ จะทำอะไรจึงจะให้ท่านมาสนใจเชื่อถือและเริ่มปฏิบัติ เพราะลำพังบิดามารดาไม่ได้ทำงานแล้ว (อายุประมาณเกือบ ๗๐ ปี) แต่ได้รับเงินทองจากลูก ๆ ส่งมาให้ใช้ทุกเดือน เพราะมีลูกหลายคนจึงได้รับรายได้พอเลี้ยงตนให้สุขสบาย แต่ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วการที่เราบำรุงบิดามารดาให้กินอิ่มนอนหลับนั้น พี่น้องทุกคนเขาก็ทำกันอยู่แล้ว นั่นคือคุณธรรมที่ดี แต่ถ้าท่านทั้งสองตายไปแล้วโดยไม่มีกุศลติดตัวจะต้องไปทนทุกข์อยู่ในนรก หรือเกิดในภพภูมิชั้นต่ำ เพราะเมื่ออยู่เมืองมนุษย์ไม่เข้าใจการบุญการกุศลเลย

บ้านพีจิตราเป็นเรือนไทยโบราณ สร้างด้วยไม้สักอายุประมาณ ๑๐๐ ปี มีภาพบรรพบุรุษอยู่ในห้องนอนจำนวนหลายภาพ แรก ๆ ข้าพเจ้ามองแล้วหวาดเสียว แต่ไม่ได้คิดอะไร ไม่เคยชินกับบ้านเรือนไทยอย่างนี้ ห้องนอนติดแอร์ซึ่งปิดหน้าต่างหมดนอนอยู่ในความมืดมองไม่เห็นอะไรเลย ข้าพเจ้าเข้านอนก่อน ก่อนนอนก็ให้พระสวดมนต์และข้าพเจ้านิมนต์ให้พระสงฆ์สวดมนต์ยาว ๆ ให้เจ้าที่เจ้าทาง เทวดาทั้งหลาย ครั้นนี้ข้าพเจ้าเอ่ยว่า “*แม่ไปทำบุญทอดกฐินตักขัง ๑๐ วัด ที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์กับพี่*

จิตรา แบกบุญมามากมายเพิ่งกลับมาบ้าน จึงขอส่งบุญนี้ให้แก่คนในตระกูลเดชะเสนทั้งหมด บรรพบุรุษทั้งหลายของพี่จิตรา ญาติพี่น้องที่ยังอยู่ก็ดี ล่วงลับไปแล้วก็ดี เมื่อทราบความนี้แล้ว จงอนุโมทนาโดยทั่วกันแล้วขอให้ท่านทั้งหลายผู้ล่วงลับไปแล้ว จงไปสู่ภพภูมิที่เจริญยิ่งขึ้น” แล้วก็วางกลับไป

ได้ยินเสียงพี่จิตราเข้ามาในห้องนอน แต่ความง่วงก็ไม่สนใจ นอนหลับไปประมาณครึ่งชั่วโมงก็สะดุ้งตื่น ด้วยว่ามีเสียงคนคุยกันประมาณ ๓-๔ คน ตรงหัวนอนข้าพเจ้า ๆ ฟังแล้วก็คิดว่า เหมนอนยังไม่อิ่มก็เข้าแล้ว คนแถวนี้ตื่นเข้าจริงและชวนไปตลาดกัน จึงคุยจ้อกแจ้ก จึงทำให้ข้าพเจ้านอนไม่หลับ เพราะเขาไม่เลิกคุยกัน ฟังไม่ออกว่าคุยกันเรื่องอะไร ข้าพเจ้าจึงนอนหลับตาในความมืด พร้อมกับคิดว่า เหมทำไมมายืนคุยตรงถนนด้านหัวนอนเราพอดี เลยนึกต่อไปว่า ชั้นล่างของบ้านไม่เป็นถนน เป็นที่วางโองน้ำเรียงรายเต็มไปหมดเกือบ ๑๐ ใบ และไม่มีถนน ถัดไปบ้านข้าง ๆ นั้นก็มีถนนเพียง ๒-๓ คน เอ๊ะแล้ว คน ๓-๔ คน เขามายืนคุยกันตรงโองน้ำก็ไม่ได้ ได้พิจารณาต่อมาตำแหน่งห้องนอนอยู่ด้านหลังของบ้านซึ่งมีรั้วติดกันหมด ก็ไม่มีทางเดินอะไรแล้ว ขณะนี้ข้าพเจ้านอนในห้องแอร์จะไปได้ยินเสียงข้างนอกได้อย่างไร เวลาสี่โมง ข้าพเจ้าจำได้ว่าเพิ่งหลับเท่านั้น

ก็ตกใจเมื่อนึกได้ว่าเสียงคุยกันไม่เลิกขณะนี้ คือเสียงบรรพบุรุษ เจ้าที่เจ้าทางบ้านพี่จิตราคุยกันนั่นเอง เพราะน้ำเสียงที่คุยกัน ตื่นเต้น เจียวจ้ามาก มีน้ำเสียงดีใจซักถามกันวนวาย แต่ฟังไม่ออก ก็เพิ่งนึกได้ว่าบรรพบุรุษพี่จิตราเป็นคนมอญ เราจึงฟังไม่ออก นึกถึงตอนนั้นนึกใหญ่เกิดกลัวขึ้นมาแต่ก็สงบใจได้ว่าเราอดทนฟังให้มากมายนะ เขาจึงออกมาแสดงตัวตื่นตื่นกันใหญ่และคงถามว่าใครจะมานอนในบ้านเรา ไปทำบุญมากและแจกบุญให้พวกเราเยอะแยะ ข้าพเจ้าจึงสวดมนต์ อิติปิโส ภะคะวา บอกว่าอดทนฟังให้มากแล้ว ก็ขอให้คุยกันเจียบ ๆ เพราะเหนื่อยมาก อยากนอนหลับอย่างราบรื่นนะ แม่เมตตาอย่าไม่ทันจบก็ผลอยหลับไป ตื่นเช้ามาก็สวดมนต์แผ่กุศลให้บิดาอีก เดินมองรอบห้องนอนเห็นรูปบรรพบุรุษเขานอนเต็มหัวนอนไปหมด และได้ไปสำรวจชั้นล่าง ไม่มีถนนมีแต่โองน้ำวางเรียงเต็มไปหมด จึงถามพี่จิตราว่าคนแถวนี้ตื่นเข้ามาทำไมไปตลาด ตี ๔-๕ คุยกันเสียงดังลิ้น พี่จิตราจึงบอกว่าใครกัน แถวนี้ไม่ค่อยมีคนตื่นเข้า ไม่มีใครไปตลาดไปทำอะไรกัน ข้าพเจ้าหัวเราะเล่าให้ฟัง พี่จิตราจึงบอกว่าบรรพบุรุษเคยมาแสดงตัวในบ้าน มีคนเห็นเพราะรักพี่จิตรา มาหาหลาน ตอนพี่จิตราเด็ก ๆ บรรพบุรุษเคยมานั่งดูพี่จิตรา มีคนเห็นเขาก็กลัวกัน อำนาจแห่งกุศลเป็นเรื่องที่มีพลังสูงส่งมาก สามารถส่งข้ามจังหวัดจากภาคเหนือจรดใต้ สุภาคใต้อำเภอหาดใหญ่ อย่างมหัศจรรย์ และสามารถส่งให้คนละภพภูมิได้ด้วย เมื่อทำระอาบนำ กินข้าวเช้าแล้ว จึงขอลืมบ้านที่บางกะปิ ไทรศพรถิมารดา ภาวอาการบิดา ปรากฏว่าน้ำเสียงมารดาเรียบเฉยไม่ตกใจ เพราะวันนี้บิดาไม่เป็นอะไรมาก กินข้าวปลาได้ดี และถามหาแต่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้โอกาสสอนธรรมะบอกว่า ขอให้ทำใจให้สบาย ข้าพเจ้าทำบุญมากมาย ๑๐ วัดอุทิศให้พ่อแม่ตลอด พ่อจะหายป่วยเร็ว ๆ นี้ ระหว่างที่ข้าพเจ้ายังเดินทางยังไม่ถึงหาดใหญ่ ขอพองได้นอนสวดมนต์ระลึกถึงหลวงพ่อดาว หลวงพ่อดวง หลวงพ่อปานตลอดเวลา ให้ทำแค่นี้ วันหนึ่ง ๆ ให้ระลึกถึงพระ ๓ องค์ให้มาก ๆ ข้าพเจ้าสอนให้ทำสังฆานสติ เพราะพอนับถือหลวงปู่ทั้ง ๓ องค์มาก สักแล้วข้าพเจ้าก็เตรียมไปซื้อตัวเครื่องบิน จัดของเดินทาง

เมื่อมาถึงหาดใหญ่ ข้าพเจ้ารีบไปเยี่ยมบิดา บิดานอนหลับอยู่ถูกปลุกให้ตื่น พอเห็นข้าพเจ้าก็ยิ้มแย้ม ต่อมาก็ร้องไห้ที่ได้เห็นข้าพเจ้ามา เพราะมารดาเล่าให้ฟังว่าลูกสาวไปทอดกุศลมา ๑๐ วัด ช่วยที่พ่อกำลังป่วยพอดี ถ้าข้าพเจ้านี้พ่อก็เป็นอัมพาต บิดาจึงดีใจมาก และรอคอยการมาของข้าพเจ้าโดยใจจดจ่อ นั่นคือบุญที่ทุกคนรอบ ๆ ข้างเพียงพ่อก็ได้เห็น

กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ระลึกว่า บิดาแม่สร้างกุศลมาก็ไม่มากพอที่จะนำมาใช้งานในครั้งนี้ จึงได้แนะนำว่าที่พ่อเจ็บป่วยขนาดนี้ก็เพราะกรรมที่ทำไว้มันตามมาทัน ก็ขอให้พ่อทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรไปเสีย หากเขาโอโหสิกรรมก็จะหายเร็ว ล้างฟุ้งจะคอยแต่ลูกทำบุญให้ได้อย่างไร ต้องทำเองมันจะได้บุญมากกว่า พ่อก็เข้าใจ เพราะขณะนี้เชื่อแล้วว่าทันนอน เจ็บแค่นี้ไม่ถึงกับอัมพาตและเสียชีวิตก็เพราะบุญยังหนุนอยู่ หากบุญที่ใช้ไปเรื่อย ๆ ไม่สร้างเพิ่มมันหมดก็หมดบุญ คือตายไปทันที ข้าพเจ้าจึงได้จัดสังฆทานให้ ๑ ชุด ประกอบด้วยพระพุทธรูป ผ้าไตรจีวรครบชุด อาหารแห้ง เช่น ข้าวสาร น้ำปลา นมสด โอวัลติน น้ำตาลทราย ใบชาจีน ชิงผง ของใช้ กระดาษทิชชู แป้ง สบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน น้ำยาล้างจาน สกอตไบรท์ น้ำยาล้างห้องน้ำ แปรงขัดห้องน้ำ ยาหม่อง ยาแก้ท้องเสีย ยาแก้หวัด ดอกไม้ รูปเทียน และเงินใส่ซอง เมื่อจัดมาแล้วก็นำผ้าไตร พระพุทธรูป ดอกไม้ รูปเทียนให้บิดาประครองไว้ ส่วนของต่าง ๆ วางไว้บนโต๊ะข้างเตียงแล้วทำพิธีถวายสังฆทาน โดยเริ่มสวดนะโมก่อน ๓ จบ แล้วก็กล่าวคำถวายสังฆทาน

ในครั้งนั้นข้าพเจ้าได้พุดนำและให้บิดาพุดตาม ความสำคัญในการอุทิศกุศลที่พ่อได้อุทิศให้บิดามารดา เทวดาทั้งหลายสรรพลีแล้วก็ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าขออุทิศกุศลในการถวายสังฆทานนี้ แต่เจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าเคยกระทำต่อท่าน ให้เจ็บปวดทุกข์ทรมานใด ๆ ก็ตาม ซึ่งข้าพเจ้าระลึกได้ก็ดี ระลึกไม่ได้ก็ดี เจตนาก็ตาม ไม่เจตนาก็ตาม ขอท่านจงโอโหสิกรรมกรรมที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน เมื่อท่านโอโหสิกรรมแล้ว จงอนุโมทนาในสังฆทานนี้ด้วย อนึ่งกรรมใดที่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายกระทำแก่ข้าพเจ้าให้เจ็บป่วยในครั้งนี้ ก็จะเจตนาที่ดี ไม่เจตนาที่ดี ข้าพเจ้าขออุทิศกรรมนั้นต่อท่าน ไม่คิดใจเอาความเช่นกัน และขอให้ท่านจงอนุโมทนาในการถวายสังฆทานครั้งนี้ด้วย เมื่ออนุโมทนาแล้ว ขอท่านจงเจริญในภพภูมิที่สูงขึ้น

ปรากฏว่าบิดามีสมาธิ มีปีติมาก ข้าพเจ้าจึงนำสังฆทานทั้งชุดซึ่งบิดาได้กระทำพิธีบนเตียงโรงพยาบาลหาดใหญ่ ไปถวายแด่ท่านอ้า วัดเกาะเสือ อำเภอบางขัน ท่านเป็นพระปฏิบัติซึ่งเคร่งครัดสมณะ และท่านก็ได้รับสังฆทานและให้พร ความตอนหนึ่งท่านให้ข้าพเจ้าพุดตาม ด้วยกุศลนี้ขอให้นายทวี ยืนตระกูล ซึ่งป่วยเป็นเส้นเลือดแตกในสมองที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ ขณะนี้จึงหายจากอาการป่วยโดยเร็ว และเมื่อท่านให้พร ข้าพเจ้าก็อหิตกุศลให้บิดา เหตุที่ข้าพเจ้าสามารถทำพิธีสังฆทานที่โรงพยาบาล เพราะท่านอ้า แห่งวัดเกาะเสือ สอนข้าพเจ้าให้ทำพิธีที่เตียง เสร็จแล้วนำมาถวายท่านก็ได้ ไม่จำเป็นต้องให้ท่านไปที่โรงพยาบาล ข้าพเจ้าก็เข้าใจในบัดนั้นว่าทุกอย่างอยู่ที่ใจ ใจสำคัญมาก เมื่อข้าพเจ้าทอดกฐิน ๑๐ วัด ที่อุตรดิตถ์ ยังส่งมาให้บิดาที่หาดใหญ่ได้เช่นกัน ข้าพเจ้าดูแลบิดาอีก ๒ วัน ก็กลับกรุงเทพฯ

เมื่อกลับกรุงเทพฯ แล้ว ก็ถือโอกาสสอนธรรมะบิดา โดยส่งหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่ोजรัญไปให้อ่าน เพราะบิดาชอบอ่านหนังสือ อาศัยที่มีเชื้อจีน บิดานับถือเจ้าแม่กวนอิม จึงได้ถามข้าพเจ้าว่าทำสมาธิอย่างไร ข้าพเจ้าก็บอกว่าให้สวดมนต์ หรือนึกถึงพระที่เรานับถือบ่อย ๆ เช่นหลวงพ่อดาว หลวงพ่อบึง หลวงพ่อบ้าน จากนั้นคอยไตร่ตรองทางไกลไปตรวจดูว่าบิดาทำอะไรไปถึงไหน บิดาไปได้บทสวดมนต์เจ้าแม่กวนอิม จึงสวดมนต์วันละ ๑ ชั่วโมง บิดาเล่าว่าหลังจากที่เวลาผ่านไปอีกหลายเดือน ก็เริ่มเข้าใจธรรมะมากขึ้น ได้สวดมนต์เพิ่มอีกเป็นรอบกลางวัน ๑ ชั่วโมง รอบเย็น ๑ ชั่วโมง การสวดนั้นสวดกลับไปกลับมาจนครบ ๑ ชั่วโมง จิตก็สงบเป็นสมาธิไปโดยอัตโนมัติ และภายหลังบิดาเล่าว่า ได้ดูทีวีทุกวันพฤหัสบดี รายการแผ่นดินธรรม เห็นหลวงพ่ोजรัญออกบรรยายธรรมะก็ตื่นตื่น เพราะได้อ่านประวัติของท่านกฎแห่งกรรม มีความเลื่อมใสมาก

เป็นเวลานาน ๑๐ ปีจากวันที่ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตให้บิดาใส่ใจในธรรมะมากขึ้นนั้น มาบัดนี้ก็เริ่มเห็นผล การที่เราจะพูดสอนให้ใครลุกขึ้นมาสวดมนต์ให้พระทำกุศลมากทุกวัน ๆ นั้น ไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะจะต้องประกอบด้วยศรัทธาก่อน บิดาเห็นผลของกุศลที่รอดตายจากเส้นเลือดแตกในสมอง เห็นที่ข้าพเจ้าสวดบุญจากท่านบารมี จากไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน เริ่มมีที่ดินมีเงินเป็นล้านภายใน ๒ ปี บิดาก็ตื่นตื่นดีใจและได้พิจารณาทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังตลอด และปีติในข้าพเจ้ามาก

บัดนี้บิดาได้รับการตรวจเช็คร่างกายจากโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ (เมษายน ๒๕๓๔) เส้นเลือดที่เคยปริแตกนั้นได้หายเข้าสู่สภาพเดิม และมีจุดดำในเส้นเลือดอีกเล็กน้อย เมื่อออกกำลังกายบ่อย ๆ ก็จะไม่ปวด บิดาพ้นจากการอันตราย สามารถกินได้นอนหลับ การกิจประจำวัน คืออ่านหนังสือธรรมะ สวดมนต์วันละ ๒ ชั่วโมง ทำบุญทำทาน ยกย่องจิตขึ้นสูงกว่าเดิมมาก และไม่มีใครรู้ว่าข้าพเจ้านั้นได้ต่อรองชีวิตของบิดาไว้ดังนี้ เมื่อครั้งที่รู้ว่าบิดาเส้นเลือดในสมองแตก ข้าพเจ้าตื่นเช้าให้พระสวดมนต์ในห้องนอนพิธีตรา ได้อธิษฐานหน้าพระว่า

ขออายุบิดาไว้ ๑๐ ปี ใน ๑๐ ปีจะสอนธรรมะบิดาให้เข้าใจในการทำทาน รักษาศีล ภาวนา คือให้มีชีวิตเพื่อบุญกุศลแท้ ๆ ตลอด ๑๐ ปีแต่ข้าพเจ้าบอกบิดาเพียงว่า พ่อจะอายุยืนอีก ๑๐ ปี แต่ ๑๐ ปีของการอยู่ทำบุญทำกุศล ไม่ใช่ให้ยูกินนอนไปวันหนึ่ง ๆ และบอกว่าพ่อจะอายุยืนมากกว่า ๑๐ ปีก็ขึ้นอยู่กับปฏิบัติของพ่อหรือ ๑๐ ปีนี้ทำดีอายุจะยืนยาวไปอีก บิดาก็เข้าใจ และข้าพเจ้าก็หวังว่าเมื่อบิดาปฏิบัติดีตลอด ท่านจะยกจิตขึ้นที่สูงไปเรื่อย ๆ และจะหมายได้ว่าจะมีที่ไปอันดีเป็นเมืองสวรรค์ไม่ต้องลงอบายภูมิ แต่ละครั้งไตร่ตรองถึงพ่อจะยาวนานกว่าครึ่งชั่วโมง ถ้าไตร่ตรองทางไกลครั้งละหลายร้อยบาทเป็นพันบาท แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพื่อน ๆ ถามว่าทำไมไม่ไทร่กลางคืน ราคาถูกดี ข้าพเจ้าบอกว่าเมื่อใดข้าพเจ้าระลึกได้ว่า ต้องคอยสอบถามดูอาการบิดา อยากสอนธรรมะการปฏิบัติมันจะทำให้ท่านที่ในปัจจุบันจะไม่ร้อไปกลางคืน และแม้ว่าคำไตร่ตรองจะแพงแต่การให้ธรรมะนั้นคุ้มค่า จึงไม่สนใจเงินทอง อยากสอนธรรมะก็สอนแต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องไปคอย ไม่มีกาลเวลา

ตอนที่ ๓

กุศลช่วยชีวิตมารดา

สกกตวา ฐมฺมรตน์ โอสถ์ อุตตม วร

ปริพาหุสมนน์ ฐมฺมเตเชน โสถฺธินา

นสฺสนตฺปทฺทวา สทฺพท ทุทฺทวา วุทฺสเมนฺตฺ เต

ภฺยา วุทฺสเมนฺตฺ เต ไรฺคา วุทฺสเมนฺตฺ เต

เพราะทำความเคารพพระธรรมรัตนะ ซึ่งเป็นดังโอสถอันอุดมประเสริฐ สำหรับบรรเทาความกระวนกระวาย ขอสรพ้อปาททั้งหลายจงพินาศไป ขอทุกข-โรค-ภัยของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ ด้วยเดชแห่งพระธรรมรัตนะนั้น หลังจากการทอดกฐินในปี ๒๕๓๒ ผ่านไปปี ๒๕๓๓ ข้าพเจ้าก็ได้จัดทอดกฐินอีก แต่ครั้งนี้เป็นการจัดทอดกฐินถวายพระอริยเจ้าต่าง ๆ จำนวน ๑๐ วัด ได้แก่ หลวงปู่ดาดา หลวงปู่สิม หลวงปู่ศรีจันทร์ หลวงพ่อพร หลวงปู่สาม หลวงปู่ชา หลวงปู่วัย ฯลฯ และได้เดินทางติดตามหลวงปู่หลอด ไปทอดกฐินและทอดผ้าป่ารวม ๑๐ วัดที่จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดเพชรบูรณ์ รวม ๔ วัน ในระหว่างที่เดินทางไปทอดกฐินกับหลวงปู่หลอดนั้นได้บริจาทาน รักษาศีล และทำสมาธิตลอด ข้าพเจ้าได้รับการอบรมจากหลวงปู่หลอดในเรื่องปัญญา ท่านสอนให้หนึ่งสมาธิ พุทโธ และสอนเรียนอนุชกษา เมื่อข้าพเจ้าเห็นเขายายหนึ่งเสียงดังในวัดด้วย ญาติโยมไปเช่าหนึ่งมาฉายในวันทอดกฐิน ข้าพเจ้านอนไม่หลับจึงฟ้องหลวงปู่หลอด แต่ท่านกลับอารมณ์ดีบอกว่าไม่เป็นไร สนุกดี ไม่เป็นอะไร ข้าพเจ้าตกใจที่ท่านพูดเช่นนั้น สิ่งได้สติ

ท่านสอนว่า **ใครเขาจะทำอะไรเรื่องของเขา เราไม่เอาจิตไปข้องไปเกี่ยวเราก็ไม่วุ่น ถ้าเอาจิตเราไปวุ่นกับเขา เราจะมีอะไรจะวุ่นวายใจ** ท่านไม่ได้พูดอะไรมา

แต่ข้าพเจ้าก็แปลความออกทันที จึงรู้ว่าบางครั้งเราก็ดูตามไม่ทันในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในระหว่างกฐินนั้น หลวงปู่ได้นำคณะข้าพเจ้าขึ้นไปบนเขาค้อ ท่านได้นำรายชื่ออาหารที่เสียชีวิตและต่อมาเมื่อแะวัดป่าไชยชุมพล ข้าพเจ้าได้ถวายเครื่องผ้าป่า หลวงปู่ได้เข้าทำพิธี ชักผ้าบังสุกุล เพื่ออุทิศกุศลให้วิญญาณบนเขาค้อด้วยประการหนึ่ง **หลวงปู่หลอด** ท่านสอนเรื่องความสะอาดไว้มาก เช่นเดียวกับ**หลวงพ่ोजรัญ** คือเมื่อเดินทางไปแะพักที่ศาลาข้างทาง อ.ภูเรือ จ.เลย ท่านได้สั่งให้ข้าพเจ้านำไม้กวาดออกกวาดที่บริเวณศาลาทั้งหมด ข้าพเจ้าและเพื่อนจึงจัดการเก็บกวาดขยะใบไม้ เปลือกผลไม้ เศษกระดาษต่าง ๆ และเผาเศษขยะทิ้ง กินเวลาครึ่งชั่วโมง หลวงปู่จึงสั่งให้ออกเดินทางพร้อมกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า **“แม่แมว เทวดาเขาฝากขอบใจมา ช่วยกวาดบ้านเขาจนสะอาด เขาว่าคนชอบทำสกปรก ไปไหนก็ทิ้งขยะ”** ยังความตกตะลึงแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ตลอด ๔ วันนั้น ข้าพเจ้ารู้เห็นความอัศจรรย์ที่ปรากฏออกมาหลายอย่างจากหลวงปู่ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ

แต่ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าหลวงปู่ท่านมีวาระจิตสูงมาก และมีเมตตาต่อข้าพเจ้าและคณะอย่างสูงมาก ในเวลานั้นหลวงปู่มีกถาว่า **“แม่แมวมียุณนะ ทำบุญมากครั้งนี้แบกบุญกลับไปมาก”** ข้าพเจ้าได้ยินทุกวัน ๆ ก็ไม่เข้าใจในความหมายนั้น จึงพิจารณาว่า เป็นเพราะวัด ๑๐ วัดที่ข้าพเจ้าไปทอดกฐินและผ้าป่านั้น ข้าพเจ้าไม่รู้ชื่อ ไม่ได้สนใจว่าเจ้าอาวาสเป็นใคร มีหน้าที่จัดสิ่งของปัจจัยตามหลวงปู่ไปด้วยใจศรัทธา จิตจึงเป็นกุศลมาก เพราะไม่ติดยึดอะไร สืบเนื่องแต่วัดทั้งหมดนั้นพระท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าอย่างไรเสีย ข้าพเจ้าก็ได้บุญมากอยู่แล้ว

เมื่อทอดกฐินเสร็จตามกำหนดแล้ว ข้าพเจ้าก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ รุ่งขึ้นก็พักผ่อนกะว่าจะไม่ไปไหนเพราะเหนื่อยจากการเดินทางมา ๔ วัน แต่แล้วข้าพเจ้าก็ต้องตกใจเป็นที่สุด เมื่อได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากหาดใหญ่ น้องชายโทรมาว่า **มารดาป่วยหนัก** ขณะนั้นนอนให้น้ำเกลือที่โรงพยาบาล ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่า อะไรกันนี้ กลับจากทอดกฐินปี ๒๕๓๒ บิดาป่วยหนักเส้นเลือดแตกในสมอง ปี ๒๕๓๓ กลับจากทอดกฐินยังไม่ทันพักก็มีข่าวมารดาป่วยหนักอีกแล้ว แต่ความที่ข้าพเจ้ารู้ตัวตนเองได้สร้างกุศลมาตลอด ในช่วงกฐินนั้น และที่หลวงปู่หลอดกล่าวว่า แม่แมวมียุณนะ แบกบุญกลับไปมาก จึงเข้าใจในบัดดลว่าบุญที่ข้าพเจ้าได้กระทำไว้แล้วนั่นเอง จะต้องนำมาช่วยชีวิตมารดาซึ่งป่วยหนักขณะนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่วิตกทุกข์ร้อนมาก จิตใจกลับสงบเฉย ๆ ได้โทรศัพท์ทางไกลไปสอบถามอาการป่วยของมารดา และซักถามจากบิดาว่า

ช่วงเวลา ๑ เดือนที่ผ่านมา มารดาไปไหน ไปทำอะไร ได้ความว่า มารดาไปสร้างกุศลตลอด ได้ทอดกฐิน ๒-๓ วัดที่หาดใหญ่ ส่งเงินมาร่วมทอดกฐินกับข้าพเจ้า ๒ วัด ไปงานฝังลูกนิมิต ใส่บาตร ข้าพเจ้าซักถามต่อไปจึงได้ความว่าประมาณ ๑ เดือนที่ผ่านมา บิดาและมารดาเกิดการทะเลาะกัน เนื่องจากบิดาได้ขอเบิกเงินค้ายาเพื่อนำไปจ่ายให้หมอนวดแขนขาซึ่งยังมีอาการขา ซึ่งเป็นผลจากการที่เส้นเลือดแตกในสมอง เมื่อปี ๒๕๓๒ โดยเป็นวันที่พี่สาวส่งมาจากอเมริกา ๑๐,๔๐๐ บาท จ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาลของบิดา บิดาจึงเก็บเงินไว้ในธนาคาร ต่อมามารดาได้นำเงินนั้นมารวมในบัญชีธนาคารของตน และนำไปใช้จ่ายเป็นค่าอาหารและอื่น ๆ จนหมด เมื่อบิดาทวงเงินจำนวนนี้ จึงเกิดการโต้เถียงกันใหญ่ บิดาอุกแทะโสะจึงกล่าวว่า **นำเงินคนเจ็บไปใช้จ่าย ให้ป่วยแล้วจะรู้สึกว่าเป็นอย่างไร จากนั้นมารดาเริ่มกินอาหารไม่ลง นอนไม่หลับ ขบถ และประมาณ ๔-๕ วันที่ผ่านมากินอะไรแล้วอาเจียนหมด** บิดาจึงสงสัยว่าจะเป็นเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็เข้าใจทันทีว่าเกี่ยวข้องกัน **เงินที่เจ้าของเขาไม่อนุญาตแต่นำไปใช้ เขาทวงคืนพร้อมทั้งว่าอย่างรุนแรงย่อมมีผลแน่นอน**

ประการหนึ่งนั้น มารดาของข้าพเจ้ายังขาดความเข้าใจในเรื่องการบุญการทำทาน รักษาศีลภาวนา คิดว่าการทำบุญไม่การทำมาก เพราะการจะเก็บเงินไว้มาก ๆ จะดีกว่า เมื่อได้ยินได้ฟังมาว่าข้าพเจ้าทำบุญทอดกฐินเป็นแสน ให้รู้สึกเสียดายเงินเป็นอันมาก ก็วิตกทุกข์ร้อนว่าข้าพเจ้าจะหมดตัว ยังตั้งตัวไม่ได้ ทำไมจะมาทุ่มเทการทำบุญขนาดนี้ มารดาจึงต่อว่าข้าพเจ้าและไม่เห็นชอบในการทำบุญมาก ๆ เสมอมา ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าธรรมดาคนทั่วไปเขาอยากร่ำรวยแต่เขาไม่นิยมทำบุญ เขาจะรวยไม่ได้ **เพราะหลักการของบุญกุศลคือยังทำทาน ยังรวย** คนจนเพราะตระหนี่ไม่ค่อยทำทานหรือนำนิดเดียว

แต่ขอบุญเกิดมาก ๆ เรียกว่า ค้ากำไรเกินควร แต่เนื่องจากข้าพเจ้ามีเวลาน้อย งานการมีมากมายจึงไม่ได้เล่าละเอียดว่าขณะนี้ข้าพเจ้าได้เสวยผลของทานกุศลแล้ว แต่มารดาก็ยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าไม่บอกดีกว่าเพราะ ถ้ามารดามาขัดขวางการทำทานของข้าพเจ้าจะเกิดบาปกรรม จากนั้นก็ส่งเงินไปให้บิดามารดาใช้จ่ายเสมอมา แล้วค่อย ๆ สอนธรรมะให้ทีละน้อยว่า ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังเสวยผลจากทานบารมีประการใดบ้าง มารดาก็เงียบไป ดังนั้นการที่มารดาล้มป่วยแล้วไม่สามารถกินอะไรได้ กินอะไรอาเจียนหมดนั้น ข้าพเจ้าระลึกว่า

๑. เป็นเพราะมารดานำเงินบิดาซึ่งจ่ายเป็นค่ายามาใช้จ่ายเป็นค่าอาหารอื่น ๆ ซึ่งบิดาไม่ยินยอมและพี่สาวก็ระบุว่าเงินค่ายา ค่ารักษาพยาบาลเท่านั้น แต่มารดาเห็นว่าไม่สำคัญ ถือว่าหยิบมาใช้ได้ตามพลการก็เกิดโทษขึ้นมา

๒. เงินทองที่ข้าพเจ้าส่งมาเป็นค่าใช้จ่าย ค่าอาหาร ให้บิดามารดานั้น เป็นเงินทองจากการเสวยผลบุญของข้าพเจ้า แต่มารดาไม่ชอบใจ แล้วขัดขวางการทำบุญของข้าพเจ้าตลอดมา ดังนั้น เมื่อมารดานำเงินนี้ไปจ่ายเป็นค่าอาหาร กินอะไรเข้าไปจึงอาเจียนหมด ส่วนบิดาไม่เป็นอะไร เพราะไม่เคยคิดขัดขวางการทำบุญของข้าพเจ้า

มารดาอาเจียนอยู่ ๔-๕ วัน กินอะไรไม่ได้ อาเจียนจนน้ำหนักลดลง ๖-๑๐ กิโลกรัม ทำให้ร่างกายทรุดโทรมมาก ข้าพเจ้ารับทราบข่าวทางโทรศัพท์จากบิดา จึงนึกว่าถึงคราวที่กรรมแสดงแล้ว มารดาจะต้องป่วยกินอะไรไม่ได้อีก ๒-๓ วัน จนกว่าจะอโหสิกรรมที่ตนล่วงละเมิดไว้ก่อน จึงได้แจ้งให้บิดานำข่าวไปบอกมารดาว่า ขอให้เงินไปคืนบิดา ๑๐,๔๐๐ บาท แล้วขอให้สองฝ่ายอโหสิกรรมต่อกัน เพราะบิดาได้กล่าวโทษมารดาไว้รุนแรงมากกว่าไม่เจ็บป่วยไม่รู้สึกละอายใจไปใช้ทำให้ไม่สามารถมาซื้อยาหรือจ่ายค่ารักษาตัวได้ ถือสิทธิผลการ บิดาได้ยื่นข้าพเจ้าพูดเรื่องกรรมส่งผลก็ตกใจมากกลัวมารดาจะตาย เพราะมารดาป่วยหนักมาก ไม่เคยเข้าโรงพยาบาลมาก่อน บิดาจึงร้องไห้เสียใจที่ตนได้กล่าวโทษไว้รุนแรง จากนั้นมารดาก็ล้มป่วยลงในระยะเพียง ๒-๓ สัปดาห์

แต่การส่งข่าวไปให้มารดานำเงินมาคืนบิดานั้นล้มเหลว เพราะนางสาวและน้องชายซึ่งนำข่าวไปแจ้งมารดาลับโกรธ หาว่าบิดานั้น ไม่สมควรจะทวงเงินคนป่วย คนจะตายแล้วยังมาทวงเงิน เกิดความโกรธเคืองเป็นอันมาก และไม่ยอมให้มารดาถอนเงินจากธนาคารมาใช้คืน ข้าพเจ้าได้ฟังข่าวทางโทรศัพท์ทางไกลแล้ว ก็บอกเขาว่า เออหนอคนเรา เวลากรรมส่งผล เราหวังดีให้เขาอโหสิกรรมต่อกัน แต่ก็มีมารมาฉกฉวยไม่ให้ให้อโหสิกรรมต่อกัน

ต้องการให้ใช้กรรมจนได้ ด้วยว่านางสาวและน้องชายต่างไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ไม่สนใจทำบุญทำกุศล จึงเห็นว่าเหลวไหล คนจะตายต้องให้หมอรักษา จะทำอะไรไม่สนใจฟัง ข้าพเจ้าจึงแจ้งบิดาว่าเนื่องจากทราบข่าวกระทันหันจึงเพิ่งจะซื้อตัวเครื่องบินได้ โดยความอหังการะจากคุณอมาภรณ์ โสภคสุทธิเดช เพื่อนที่โรงพยาบาลรามาริบัติ และคุณอนันต์ ผู้อำนวยการกองน้ำมัน กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นธุระจัดการตัวเครื่องบินให้อย่างด่วน

เพราะข้าพเจ้ามีวุ่นวายเรื่องการโทรศัพท์ทางไกลไปหาผู้ใหญ่ และเตรียมจัดของจึงไม่มีเวลาและขอให้บิดาทำใจดี ๆ มารดาจะไม่เสียชีวิต แต่กรรมกำลังส่งผลอยู่และรุนแรง เพราะยังไม่ให้อโหสิกรรมต่อกัน จากนั้นข้าพเจ้าก็รีบเดินทางมาหาผู้ใหญ่ ระหว่างนั่งเครื่องบินข้าพเจ้าได้แผ่กุศลจากการไปทอดกฐินรวม ๒๐ วัด ให้บิดามารดา ครบอาจารย์ ผู้บังคับบัญชา ญาติพี่น้อง ผู้เกี่ยวข้องในการงาน ผู้มีพระคุณ เทพดาทั้งหลาย มนุษย์สัตว์ สัมภเวสีทั้งหลาย และขอให้เดินทางราบรื่น ช่วงที่เดินทางนั้นอยู่ในระยะมีมารสมา แต่กับต้นประกาศว่า ท้องฟ้าโปร่ง ก่อนจะถึงสนามบินหาดใหญ่ ข้าพเจ้าได้แผ่กุศลอีกครั้งให้เจ้าที่เจ้าทาง เทพดาทั้งหลายที่สนามบินหาดใหญ่ ก็เกิดอัศจรรย์ เพราะมีฝนเม็ดละเอียดโปรยมากระหน่ำที่หน้าต่างเครื่องบิน ข้าพเจ้ารู้สึกปิดเพราะรู้ว่าเทวดาเข้ารับรู้ เมื่อเครื่องบินจอด อากาศครึ้มแต่มีแดดส่องลงมาบาง ๆ และสายฝนเม็ดเล็ก ๆ กระหน่ำตัวข้าพเจ้าขณะเดินเข้าสู่ท่าอากาศยานหาดใหญ่ น้องชายน้องสะใภ้มารับข้าพเจ้าทั้ง ๒ คน กล่าวว่ากำลังวิตกว่าเครื่องบินจะลงไม่ได้ เพราะเมฆดำเต็มไปหมด แต่ก็โชคดีที่เครื่องลงได้ ข้าพเจ้าจึงเพราะเห็นว่าท้องฟ้าโปร่งอากาศดีมาก แต่ทำไมเขาจึงบอกว่าท้องฟ้าดำครึ้ม ไม่เข้าใจเลย ทำไม่จึงมองเห็นไปคนละอย่าง

พอข้าพเจ้าขึ้นรถแล้วฝนก็เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ตกหนักจนมองอะไรไม่เห็น ฝนตกหนักไม่หยุดจนกระทั่งประมาณ ๑ ทุ่ม ฝนจึงซาลงกินเวลาที่ฝนตกหนัก ๖ ชั่วโมง ชาวอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ เมื่อข้าพเจ้าลงจากเครื่องบินได้ ๑๐ นาที ฝนก็เทลงมาเหมือนอันไว้ นั่นเองจึงได้เข้าใจว่าตลอด ๑ ชม. เศษบนเครื่องบินนั้น ข้าพเจ้าได้แผ่กุศลให้เทพดา อากาศเทวดา พระพิรุณ แม่ธรณี เทวดาทุกชั้นขอให้อากาศดี อย่ามีปัญหาใด ๆ เลย และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ประทับใจมาก เพราะรู้เห็นอยู่คนเดียว

ข้าพเจ้ารีบไปโรงพยาบาล เห็นสภาพมารดาแล้วตกใจ เพราะทรุดโทรมมาก ฝ่ายพอมืดรูปผิดตามาก แต่ข้าพเจ้าก็สงบใจได้ จึงถามอาการต่าง ๆ และได้แจ้งแก่นายแพทย์โรงพยาบาลเอกชนชื่อโรงพยาบาลมิตรภาพ ซึ่งก่อสร้างจากเงินมูลนิธิว่า ข้าพเจ้าจะเตรียมย้ายมารดาไปโรงพยาบาลหาดใหญ่ และหมอแจ้งว่าเพิ่งจะตรวจพบว่ามารดาเป็นโรคเฝ้าในตับขนาดใหญ่มาก ข้าพเจ้าจึงเริ่มให้มารดาสร้างกุศลเป็นครั้งแรกคือ นำเงิน ๓๐๐ บาทไปบริจาคให้มูลนิธิของโรงพยาบาลแล้วอธิษฐานให้หายป่วย เมื่อไปถึงโรงพยาบาลหาดใหญ่ก็เกิดวันอีก เพราะเตียงไม่ว่างทำให้หนักใจมาก จะทำอย่างไรดีมารดาก็มาถึง ร.พ.หาดใหญ่แล้วพยาบาลได้แนะนำว่ามีเตียงว่างอยู่ ๑ เตียงแต่เป็นของผู้บัญชาการโรงพยาบาลหาดใหญ่ ข้าพเจ้าจึงยืนยันกำหนดจิตว่า ด้วยกุศลที่ข้าพเจ้าได้เคยถวายปัจจัยเป็นค่ารักษาพยาบาลพระภิกษุสงฆ์ผู้อาพาธมากมายหลายครั้งจนจำไม่ได้ เคยซื้อยาถวายวัดต่าง ๆ มากมาย ขอกุศลนี้ให้ได้เตียงมาให้มารดาด้วย จึงตัดสินใจเข้าหาผู้อำนวยการโรงพยาบาลหาดใหญ่ และแนะนำว่าข้าพเจ้ารับราชการและทำงานเกี่ยวข้องกับโรงพยาบาลต่าง ๆ ท่านก็ดีใจและอนุเคราะห์ให้ทันที แถมกำชับกำชาให้นางพยาบาลจัดการดูแลคนไข้ให้ดีด้วย

สักครู่ใหญ่ หมออำนาจ ซึ่งชำนาญทางด้านโรคตับมาตรวจอาการและได้เจาะหนองในตับ นางสาวซึ่งเฝ้าอยู่ด้วยเล่าว่าหนองที่เจาะออกมา มีปริมาณเท่าถ้วยกาแฟ จากนั้นก็นำมารดาไปห้องผู้ป่วยพิเศษ ข้าพเจ้าเห็นนามารดามีกำลังใจดีมาก จึงเล่าเรื่องการบุญการกุศลต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาตลอด มารดาฟังแล้วชื่นใจที่เกิดอัศจรรย์ต่าง ๆ ข้าพเจ้าจึงสอนเรื่องการ

อโหสิกรรม มารดาบอกว่าเงินนั้นใช้หมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่าไม่เป็นไร จะให้มารดา ๑๐,๔๐๐ บาท เพื่อคืนบิดา วันรุ่งขึ้นจึงเปิดบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ให้ทั้ง ๒ คน คือเปิดบัญชีให้บิดา ๑๐,๔๐๐ บาท มารดา ๑๐,๔๐๐ บาท และมอบเงินค่ารักษาพยาบาลให้มารดาอีก ๑๕,๐๐๐ บาท ความจริงแล้วค่ารักษาพยาบาลเบิกได้หมด แต่ก็ต้องการให้มารดามติดตัวไว้ใช้ ระหว่างเปิดบัญชีอยู่นั้น ข้าพเจ้าถามเพื่อนที่ธนาคารไทยพาณิชย์ว่า อ.หาคใหญ่ มีพระพุทธรูปที่ไหนบ้าง ต้องการ ๒ วัด จะทำสังฆทาน เพื่อนจึงแนะนำมา ๔ วัด แต่ข้าพเจ้ารู้จักแล้ว ๑ วัด คือ **ท่านอ้า วัดเกาะเสือ** เป็นพระพุทธรูปมีระดับจิตที่สูงมาก กรอบครัวข้าพเจ้าคุ้นเคยกับท่าน และอีกรูปหนึ่ง คือ **หลวงปู่่วัง วัดศาลาโพธิ์ กิ่งอำเภอบางกล่ำ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา** ข้าพเจ้าไม่รู้จึงคิดว่านี่เป็นนิมิตดีที่จะมาทำบุญให้มารดา

เย็นนั้นจึงกลับมาเยี่ยมมารดาที่โรงพยาบาล ปรากฏว่าหมออำนาจและหมอที่เชี่ยวชาญการผ่าตัดตับได้มาเยี่ยมมารดาและยินยอมที่ปลายเตียงคนไข้มารดา จัดความได้ว่า คนไข้รายนี้จะต้องผ่าตัด เพราะดูหนองไม่หมด หนองจะไหลไปตามร่างกายซึ่งทำให้ติดเชื้อได้ แต่คนไข้อ่อนเพลียมาก ไม่ได้กินข้าวมา ๖-๗ วัน อายุก็ ๖๐ ปีเศษ กลัวว่าผ่าตัดแล้วจะหมดแรง จะเสียชีวิตได้ มารดาวิตกมาก จึงแจ้งข้าพเจ้าว่าหมอมารดาขอข้าพเจ้า ๑ ช.ม. เพื่อเซ็นอนุมัติยินยอมให้มารดาผ่าตัด แต่รอจน ๖ โมงเย็น ข้าพเจ้าก็ยังไม่มาโรงพยาบาล หมอจึงกลับบ้านและจะพาข้าพเจ้าตอนเช้าอีกครั้งของวันรุ่งขึ้น ส่วนข้าพเจ้านั้นรับทราบว่าจะมาผ่าตัดจึงถามมารดาว่า อยากผ่าตัดไหม มารดากล่าวว่าไม่อยากจะผ่าตัด แต่จะต้องเชื่อหมอเพราะกลัวหนองจะไหลไปติดเชื้อตามส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย มารดาจึงพูดซ้ำซากว่าต้องผ่าตัด ข้าพเจ้าก็ถามอีกว่า อยากผ่าตัดหรือไม่ มารดาพูดว่าไม่อยากจะผ่าตัด ข้าพเจ้าจึงบอกว่าไม่อยากจะผ่าตัดก็ต้องทำบุญ อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรไป ขออโหสิกรรม ด้วยการถวายสังฆทาน ๒ วัด ซึ่งได้รายชื่อวัดมาแล้ว มารดาก็เจ็บเพราะกลัวผ่าตัด ข้าพเจ้าสังเกตดูว่าจิตของมารดาอ่อนลงแล้ว มีศรัทธามากแล้ว เพราะขณะนี้ไม่มีที่ยึดทางใจ นอกจากพระเท่านั้น จึงเล่าอันสืบส่งของการถวายสังฆทานและสอนวิธีการอธิษฐานจิต

ข้าพเจ้าจึงสั่งน้องสาวให้ไปจัดซื้อเครื่องสังฆทานมา ๒ ชุด ประกอบด้วยดอกไม้ ธูป เทียน ผ้าไตรจีวรครบชุด พระพุทธรูปอาหารแห้ง ข้าวสาร นม โอวัลติน ใบชา น้ำตาลทราย น้ำปลา ฯลฯ ของใช้มีสบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน น้ำยาล้างห้องน้ำ แปรงขัดพื้น มารดาได้เสริมว่าให้ซื้อยาถวายด้วย เป็นยาลม ยาหม่อง ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าท่านปรารถนาบุญแล้ว จึงสั่งซื้อยาถวายพระ

ประมาณ ๑ ทุ่ม ข้าพเจ้าก็ทำพิธีถวายสังฆทาน โดยมารดานั่งบนเตียงโดยประคองผ้าไตรจีวร พระพุทธรูป ดอกไม้ ธูป เทียนไว้ แล้วได้กล่าว นะโม ๓ จบ จากนั้นก็กล่าวคำถวายสังฆทาน ตามคำบอกของข้าพเจ้า มารดาได้กล่าวอโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวร และได้รับว่า ด้วย **“อานิสสงฆ์แห่งสังฆทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้าหายจากโรคตับโดยเร็ว และไม่ต้องผ่าตัด หายเป็นปกติ เช่นคนธรรมดา นับแต่ถวายสังฆทานเป็นต้นไป”** ขณะที่ทำพิธีอยู่นั้น น้องสาวได้เปิดประตูห้องไว้ ปรากฏว่ามีลมพัดกรโชกเข้ามาถึง ๓ ครั้ง ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า **ขออุทิศกุศลในการถวายสังฆทาน ๒ วัด คือวัดเกาะเสือ และวัดศาลาโพธิ์แด่เทพดาทั้งหลาย เทพทุกชั้นทุกภูมิ รวมทั้งพระอินทร์ พระพรหม แม่ธรณี พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ เจ้าที่เจ้าทางที่รักษาโรงพยาบาลหาดใหญ่ ของจอนโมทนากุศลนี้ และอุทิศให้เจ้าของเตียงเจ้าของห้องที่มารดาป่วยอยู่** อุทิศให้สรรพสัตว์ วิญญาณทั้งหลายในโรงพยาบาล **หาดใหญ่ จมมารับกุศลโดยทั่วกัน** ขณะนั้นสาวใช้นั่งตรงพื้นห้องมีอาการตกใจ บอกข้าพเจ้าว่ามีลมพัดเข้ามาจนหนาว ข้าพเจ้าก็รู้สึกเย็นกันและคิดว่าเขามารับกุศล เพราะเราอุทิศไปให้ทั้งโรงพยาบาล

จากนั้น ข้าพเจ้าและน้องสาวจึงหอบหิ้วเครื่องสังฆทานจำนวนมากมายนั้นกลับบ้าน ขณะที่ข้าพเจ้าเดินมาพันชายคาโรงพยาบาลหาดใหญ่ กำลังจะเดินไปรถปิกอัพที่จอดอยู่ก็ได้สัมผัสละอองฝนเม็ดเล็ก ๆ ปรายลงมา ข้าพเจ้าก็ทูลถามว่าเทวดาทั้งหลาย เจ้าที่เจ้าทางเขานโมทนา น้องสาวบอกว่าเครื่องสังฆทานไว้ท้ายรถกระบะจะเปียกหมดเพราะฝนลงเม็ดแล้ว แต่ข้าพเจ้ากลับพูดว่าไม่ใช่นั่นหรอก เขานโมทนากุศล เครื่องสังฆทานจะไม่เปียกฝน ฝนไม่ตกจนกว่าจะถึงบ้าน เพื่อนน้องสาวว่าทำบุญแล้วมีฝนปรอย ๆ อย่างนี้บ่อย ๆ หรือ ข้าพเจ้าหัวเราะ บอกว่าเป็นบ่อย ปรากฏว่าละอองฝนปรายไปตลอดทาง เมื่อข้าพเจ้าเข้าบ้านแล้ว น้องสาวก็ขอตัวไปกินอาหารในตลาดสักครู่ใหญ่ฝนก็เทกระหน่ำลงมา ไม่ล้มหลุมตาอีก ข้าพเจ้าเท่านั้นที่รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร เช้าวันรุ่งขึ้นจึงเตรียมตัวไปวัดเกาะเสือ ถวายสังฆทาน

ข้าพเจ้าแะซื้ออาหารถวายพระด้วย ท่านอ้าจึงให้ข้าพเจ้าทำพิธีถวายสังฆทาน ตอนหนึ่งระบุว่า ขออุทิศกุศลในการถวายสังฆทานให้มารดาชื่อเจริญใจ ยินตระกูล ซึ่งเจ็บป่วยด้วยโรคตับที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ ขอให้หายป่วยโดยเร็ว ไม่ต้องผ่าตัด ข้าพเจ้าได้กำหนดจิตเพิ่มว่าขอให้มารดา กินอาหารได้นับแต่ข้าพเจ้าได้ถวายอาหารพระในเช้านี้เป็นต้นไป เหตุที่ต้องกล่าวเช่นนั้นเพราะนับตั้งแต่ป่วย มารดาไม่สามารถกินอาหารได้ กินแล้วอาเจียนหมด มีหน้าเข้าทางโรงพยาบาลก็จัดอาหารผิดประเภทมาให้ แทนที่จะจัดอาหารเหลว ๆ มาให้ กลับจัดข้าวสวยและมะระยัดไส้มาให้ผู้ป่วยโรคตับ จะกินอาหารแข็ง ๆ ไม่ได้จะอาเจียน พอข้าพเจ้าทราบความจึงสั่งให้เปลี่ยนเป็นอาหารอ่อน ปรากฏว่ามีมือเย็นก็ส่งข้าวสวยมาอีกคูปักหมื่น ข้าพเจ้าก็ทูลถามว่าเอาอีกแล้ว แต่ก็รู้ว่าช่างเกิดพรุนนี้ทุกอย่างจะเรียบร้อยหลังพิธีสังฆทานและอโหสิกรรมกันแล้ว

ช่วงนำประหลาดใจ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่วัดเกาะเสือ กำลังถวายสังฆทาน ทางโรงพยาบาลนำข้าวมารดาให้มารดา น้องสาวนำข้าวมารดาให้มารดา น้องสาวเล่าว่านี่คืออาหารมื้อแรกใน ๗ วัน มารดากินข้าวมารดาด้วยความอร่อยหมดชาม ไม่อาเจียน นอนพักสบาย

จากนั้นข้าพเจ้ากับเพื่อนสนิทชื่อมนัรัตน์ ก็เดินทางไปวัดศาลาโพธิ์ กิ่ง อ.บางกล้า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา มาถึงวัด ๙ โมงเช้า หลวงปู่รุ่งไม่อยู่ ได้รับนิมนต์ไปในเมือง จะกลับช่วงบ่าย ข้าพเจ้านั่งคอยอยู่ไม่ได้การ เห็นว่าศาลาและบริเวณวัดรกด้วยใบไม้ จึงจัดการเก็บกวาดเศษขยะกองโต หมดเวลาเก็บกวาดไป ๒ ชั่วโมง บริเวณวัดสะอาดตา เพลิดเพลินถวายอาหารพระ ระหว่างนั้นได้อธิสฐานกุศลให้มารดา โดยกล่าวว่าขอให้มารดากินข้าวมารดาได้สบายถวายอาหารพระ ข้าพเจ้าอัครจริย อีกด้านหนึ่งมารดากำลังกินข้าวมารดาอยู่และไม่อาเจียน

ข้าพเจ้าก็กินอาหารที่วัดศาลาโพธิ์ บ่ายแล้ว หลวงปู่รุ่งยังไม่มา จึงนั่งพักที่ใต้ต้นจามจุรีซึ่งมีอายุประมาณ ๑๐๐ ปีเศษ ข้าพเจ้าจึงแผ่กุศลให้เทวดา พร้อมทั้งสวดมนต์ที่ใต้ต้นไม้นั้นประมาณครึ่งชั่วโมง กะว่าจะนอนพัก หลวงปู่รุ่งก็เดินทางกลับมาพอดี เพิ่งรู้ว่าท่านอายุ ๙๐ ปีแล้ว แต่แข็งแรงมาก เดินว่องไว และท่านได้มองเครื่องสังฆทานของข้าพเจ้าซึ่งมีพระพุทธรูปเป็นประธาน กล่าวถวายพระพรพุทธรูปนี้ดีมาก ท่านจึงให้ข้าพเจ้ากล่าวตาม

ข้าพเจ้าว่าตามทกประการจนจบลง ข้าพเจ้าจึงถามว่าหลวงปู่ให้ว่าตามยาวเหยียดแต่ไม่เห็นเอ่ยชื่อมารดาข้าพเจ้า กล่าวมารดาไม่หายป่วย หลวงปู่จึงกล่าวว่า “เธอไม่ได้ยินหรือที่กล่าวว่า มาตา ปิต คือมารดานั่นเอง” ข้าพเจ้าสงสัยว่าแก่นั้นมารดาได้กุศลแล้วหรือ หลวงปู่บอกว่า “ได้แล้ว หายแล้ว” ข้าพเจ้าก็งงมากก็เพราะเราไม่มีตาในอย่างหลวงปู่จึงไม่รู้เรื่อง จึงขอให้ท่านเทศน์ให้ฟัง ท่านจึงเทศน์สอนและเทศน์เรื่องสังฆทาน การทำทาน และศีลห้า ส่วนการนั่งสมาธิ ท่านบอกให้มาดั่งที่วัดจะสอนให้ ข้าพเจ้าขอตัวเพราะมารักษามารดาต้องรีบกลับกรุงเทพฯ

หลวงปู่มองข้าพเจ้าสักครู่แล้วกล่าวว่า “กลับไปแล้วรวยเป็นล้าน” ได้เงินล้าน ข้าพเจ้าก็นั่งเฉย ท่านจึงพูดเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง ข้าพเจ้าถามหลวงปู่ว่า “คนที่หาใหญ่บอกว่าท่านไม่สอนกรรมฐาน แต่ท่านตั้งทางหนึ่งเหนียว ตะกรุดดี” หลวงปู่หัวเราะ กล่าวว่า “คนมันพูดไปเอง ชอบมาขอตะกรุด บางคนก็มาหาบอกว่าตะกรุดดีมาก รกคว่ำเกือบตายรอดราวปาฏิหาริย์” แล้วหลวงปู่ก็พูดย้ำอีกว่า “เมื่อที่พูดว่ากลับไปจะรวยได้เงินเป็นล้าน ไม่ได้ยินหรือ จึงเฉยอยู่” ข้าพเจ้าก็หัวเราะบอกว่า “ได้ยินแล้วแต่ไม่ได้ตื่นตื่นอะไร เพราะว่าสร้างทานกุศลไว้ตลอดเวลา ว่างก็ทำทาน ทำจนจำวัดไม่ได้ต้องคอยจดไว้ และเพิ่งกลับจากทอดกฐิน ปีนี้ทอด ๒๐ วัด จึงรู้ว่าอันสงสต่อมันมาก

เพราะเคยได้รับบุญกุศลมาเสมอ ๆ” จึงถามหลวงปู่ว่า “ที่เป็นดังนั้นเพราะท่านกุศลที่สะสมมาใช้หรือไม่” ท่านหัวเราะตอบว่า “ใช่” และท่านกล่าวว่า “ปากฉันพูดเป็นจริงทุกสิ่งไปนะ จำไว้” ข้าพเจ้าตกใจเมื่อได้ยินดังนั้นจึงถามว่า “เพราะหลวงปู่ได้บำเพ็ญศีลข้อที่ ๔ คือ ไม่มุสา มีสัจจะ ไม่เพ้อเจ้อเหลวไหล พูดแต่สิ่งดีงามมาตลอดสะสมมาหลายชาติ จึงมีวาจาสิทธิ์ใช่หรือไม่” ท่านก็ตอบว่า “ใช่ บุคคลใดบำเพ็ญอันใดสะสมอันใดมาก ก็มีบุญบารมีนั้นมาก”

เมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าก็ได้รับเช็คเงินสดคอยอยู่ประมาณล้านบาทเศษจริง ๆ รายละเอียดของหลวงปู่รุ่งนั้น ข้าพเจ้าจะไม่เล่าละเอียดมาก เพราะจะเก็บไว้เขียนในคราวต่อไป ก่อนกลับท่านให้ศีลให้พรข้าพเจ้ามากมายจนเกิดปีติ เมื่อมาถึงโรงพยาบาลหาดใหญ่ก็เป็นเวลาเย็น ๖ โมงครึ่ง มารดากล่าวว่าหมออำนาจมากคอยอยู่ คอยไม่ไหวกลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็นึกในใจว่าหมอก็คงมาตามตัวเราให้เชืมน้ำดัดทวนกัน แต่ก็กลาดกันทุกที และรู้ว่ามารดาไม่ต้องผ่าตัด เพราะเชื่อกับหลวงปู่รุ่งพูดว่าหายแล้ว หมออำนาจและหมอผ่าตัดมาดูอาการมารดาแล้วก็ให้พิศวงมาก เพราะคนป่วยหน้าตาแจ่มใส แغمกินข้าวมารดา ๒ ถ้วย หมอ ๒ คนก็เถียงกันว่าอาการดีแล้วจะผ่าอย่างไรได้ ถ้าไม่ผ่าก็กลัวติดเชื้อ จึงตกลงกันว่าวันรุ่งขึ้นจะผ่าตัดคนไข้อีกครั้ง ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องหลวงปู่รุ่งและท่านอ้ำให้มารดาฟัง และเตรียมตัวจะกลับกรุงเทพฯ และได้ย้ำว่ามารดาจะไม่ต้องผ่าตัด จะหายปกติอีก ๔-๕ วันนี้ และข้าพเจ้าก็กลับกรุงเทพฯ ไปโดยไม่ได้รับทักแต่ประการใด กลับมาถึงกรุงเทพฯ ก็หน่วยจัดการระดมการงานมากมาย ด้วยข้าพเจ้ากลับจากทอดกฐิน ๔ วัน จึงทำให้มีภาระต้องทำวันวาย จนล่วงเลยไป ๕ วัน ก็ระลึกได้ว่าควรโทรศัพท์ไปตรวจสอบเรื่องมารดาว่าผ่าตัดหรืออย่างไร แต่ข้าพเจ้ากลับปลื้มใจและตื่นตื่นเมื่อน้องสาวบอกว่า “แม่มาอยู่บ้านแล้ว กิน ๆ นอน ๆ อยู่ที่บ้านเป็นปกติ ไม่ได้ผ่าตัดแต่หมออำนาจสั่งให้ดูหนองอีก ๑ ครั้ง แล้วก็ให้มารดากลับบ้านได้”

ปรากฏว่ามารดาหายป่วยอย่างรวดเร็วผิดความคาดหมายของทุกคน เว้นแต่ข้าพเจ้าซึ่งได้ดำเนินการมาตลอด รู้ว่าอำนาจแห่งบุญกุศลนั้นเป็นเรื่องยากแก่การอธิบาย บุคคลใดสร้างสมไว้มาก ยามบุญส่งผลมาให้เราอาจจะรู้ด้วยตนเอง เป็นอันสงสจากกุศลใดที่สร้างไว้ ท่านองเดียวกับบาปเคราะห์ทั้งหลายก็ส่งผลให้ เราก็ยอมรู้ว่าเราทำชั่วไว้ประการใด กรรมนั้นเราเลี่ยงไม่ได้ จึงไม่คว่ำหน้าขำ ไม่สร้างความดีก็อย่าไปสร้างความชั่ว เพราะยามรับกรรมชั่วนั้นเป็นทีเวทนา

บทสรุป

เรากินข้าววันละ ๓ มื้อ มื้อหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยข้าวอย่างและกับข้าว ๑-๒ อย่าง มีน้ำ ชนม ผลไม้ แต่เวลาเราทำบุญปีละ ๑-๒ ครั้ง แด่โสภารสร้างโบสถ์ ๑๐ บาท มันพอแล้วหรือ? เราเกิดมาได้สบายบุญ มีข้าวปลาอาหาร มีที่อยู่อาศัย มีงานการทำ มีร่างกายแข็งแรงไม่พิการก็เพราะบุญที่ทำมาหลาย ๆ อย่าง มีศีล ๕ มีทานบารมี ถ้าสนใจเรื่องธรรมะ ก็เคยทำบุญทางปัญญามา

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมโม

ความมหัศจรรย์แห่งกุศลกรรม

www.jarun.org

ทำไมเราไม่พิจารณาว่าเราทำมามากแค่ไหนจึงมาเสียอย่างนี้ และที่ทำกุศลนิดหน่อย เกิดต่อไปจะเอาเร็วกว่านี้ใช่ไหม จึงไม่ใส่ใจการบุญหรือชอบที่จะเกิดมาลำบากในชาติหน้า ขณะนี้เราพอกินไหม ไม่พอต้องขยันหาทรัพย์เพิ่ม (เป็นสัมมาอาชีวะ) อันนี้คุณธรรมแท้ ๆ ของมนุษย์ ถ้าเราสร้างตัวเองได้แล้ว เราจะรู้สึกที่เราอยู่ยาวนาน ปล่อยให้ทุกขุทธานอยู่ได้ตั้งหลายปี บุญเป็นของหมดได้ถ้าไม่รู้จักทำเพิ่มเติม

บุญเหมือนเงินในธนาคาร เกิดฉุกเฉินเจ็บป่วยก็เบิกมาใช้ชื่นใจ คนที่ไม่ขยันทำความดี เมื่อเกิดเหตุการณ์กะทันหันแล้วไปเบิกธนาคารบุญมีอยู่แค่ ๑๐ บาท แต่ความต้องการใช้หมื่นบาท เราก็จะลำบากทำอะไรก็ขัดข้อง ทำอะไรก็ไม่ขึ้น ขายเป็นไรก็ไม่ดี เพราะมันไม่มีบุญมีแต่บาปในใจ ก็น้อยใจว่าเป็นคนโชคไม่ดี อยากรู้ว่าโชคดียังสร้างบุญอยู่ตลอดก็จะกลายเป็นคนโชคไม่ดี ทำกุศลใดที่อธิษฐานว่าขอให้เราค้าขายดีให้เราทากินเจริญ แต่การที่บุญจะส่งผลก็ต้องอยู่ที่เราเป็นคนดีด้วย ถ้าไม่ดีจะให้ส่งได้อย่างไร อธิษฐานไม่ขึ้น

เวลานี้ ข้าพเจ้าจะแจกสมุดเล็ก ๆ ขนาดสมุดโทรศัพท์ให้เพื่อน ๆ ญาติ ไร่จัดซื้อวัดที่ทำบุญ ทำบุญวัดไหน จดรายการเช่นชื่อวัดเงินดิด มีนบุรี กทม. ค่าถมดินสร้างโบสถ์ ๑๐,๐๐๐ บาท วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๔ เพื่อนงง ถามว่าทำไมต้องจดข้าพเจ้าบอกว่าจดไปเกิดทำ ๑๐ บาท ๕ บาท ก็จดแล้วหลาย ๆ เดือนหยิบมาดู ก็จะตกใจว่าผ่านไป ๖ เดือน โอ้เราทำบุญไป ๒๐ วัดแล้วจะปลื้มใจมาก เวลานี้เรากำลังขัดข้องในเรื่องการงานอยู่ ไปสมัครงานใหม่ ขอกุศลที่ทำ ๒๐ วัดนี่จึงเป็นปัจจัยให้เราได้ทำงานด้วยเกิด ส่งให้พ่อแม่และมีเงินทำบุญอีก หรือมีจะนั้นผ่านไป ๒ ปี หยิบสมุดบุญกุศลมาดู ตายแล้วผ่านไป ๒ ปี เราทำบุญไป ๑ วัดเท่านั้น ทำงานการใดก็ขัดข้อง ขายเป็นไรก็ไม่ดี เพื่อนเราขายดีจนน่าอิจฉา **ก็เขายยันทำงานและขยันทำบุญ**

อันนี้จะได้ระลึกเป็นสอนเป็น ว่า อำนาจแห่งกุศลนั้นมีมากมายไม่อาจบรรยายได้หมด อยากรู้ว่าทำอะไรเสียอะไร ก็ต้องทำบุญด้วยความตั้งใจ ทำแล้วก็ทำอีกทำเป็นนิสัย ทำแล้วอธิษฐานไปตามปรารถนา (ทางดี) แล้วสังเกตดูว่าที่เจริญขึ้นมาจากบุญอันใด คอยสังเกตดู เช่น ชอบซื้อที่ดินวัดสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร ประเพณีนี้มักจะเจริญทางมีที่ดินเพิ่มขึ้น ได้ที่ดินดีราคาถูกหรือแม้แต่มีที่ดินขนาดเท่าแม่วอดตาย เมื่อจะขายราคาแพงกว่าที่ดินผืนใหญ่ ๆ หรือจะมีบ้านช่องอยู่ดี บ้านใหญ่ ถ้าเกิดมีบ้านเล็กก็จะมีหลายหลัง สิ่งนี้ได้กับข้าพเจ้าเองและเพื่อนฝูงใกล้ชิด **อยากจะได้ออย่างนี้ก็ต้องทำเอง พระพุทธเจ้าสอนว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน บุญวาสนาต้องกระทำ มันจึงจะส่งผลมาให้**
